

nguyễn phong việt

như một dòng chảy ngược
Sinh Ra để Cõi Đời!

Nguyễn Phong Việt

Facebook cá nhân: vietphong

Fanpage tác giả: thonguyenphongviet; nguyenphongviet

Ở *nơi* NGHĨA TRANG NÀY

Rô`i cõ sõ xanh măc kẽ kiê`p người có bình yên
và trí nhớ chỉ còn lại duy nhâ`t một cái tên...

Ở nơi nghĩa trang này, người đã được đưa tiễn trong một ngày
không hê`buô`n
râ`t nhiê`u hoa với tiê`ng người chia sẻ
những nguyễn câ`u cùng thă`p lên như muôn vàn đô`m lửa
dành cho riêng một người và những câu chuyện kể
để bót lạnh phâ`n nào của từng lớp đâ`t sâu...

Người bỏ lại cuộc đời khi hơi thở đã dừng lại quá lâu
không ai biê`t hình ảnh nào là cuô`i cùng trong mă`t
người đã nghĩ gì vào lúc nhịp tim buông ra một tiê`ng nâ`c
yêu thương nào đã được quên và yêu thương nào được níu chặt
lúc xa rời...

Ở nơi nghĩa trang này, người chỉ đê`n một lâ`n rô`i thôi
nê`u có còn kiê`p nào chă`c gì sõ trong hình hài như đã
biê`t gặp được ai và không gặp được ai mà trách nhau sao bõng
dừng xa lạ
ký ức càng đón đau thì trái tim càng muô`n măc cá
ít nhâ`t là một nụ cười...

Bao nhiêu ước mơ câ`n đê`sô`ng giờ chỉ là một giâ`c ngủ dưới bâ`u
trời
những ngày nă`ng, những ngày mưa, những ngày buô`t giá
rô`i ai sõ đê`n với một cành hoa sau râ`t nhiê`u mùa lộc non thành
lá
giọt nước mă`t của hôm nay chỉ là của hôm nay người biê`t thê`
nhưng vẫn chờ mong...

Là vì ai cũng có một người nhìn thâ`u suô`t cõi lòng
nên nhă`m mă`t rô`i đừng bă`t mình phải cô`gă`ng
tội cho linh hô`n mình và tội cho tâm can người biê`t từ nay đã
vă`ng
một niê`m tin...

Ở nơi nghĩa trang này, người hãy để cho đời mình lãng quên!

BƯỚC XUỐNG từ một cuộc đời

Bước xuống, từ một cuộc đời
một bước để xa rời thế giới nhỏ nhoi

Mặt đất này đã không còn đủ chỗ cho ký úc vẫn từng ngày đâm
chối
những yêu thương nhuế u như bụi cát
gom góp bao tháng năm cũng không bắng một lấn mất mát
người cười nhạt
vì rốt cuộc phai đến lúc đón đau!

Mặt nước dài và rộng đủ cho người chìm sâu
tất cả những giác quan giờ đếu nghe lạnh buốt
ánh sáng từ một con người chỉ có thể giữ cho một con người sống
sót
nếu cô đơn là có thật
thì người đã từng không tin...

Áo tướng vế thế giới là điếu mà ai cũng cấn khi lớn lên
nhìn thấy những con mua với vòng tay rộng mở
bao dung cho mỗi vết thương tạo ra vết máu đỏ
ngoại trừ vết thương đến từ nỗi nhớ
câm lặng ở trong tim...

Người bước xuống tìm dưới mặt nước một chút bình yên
lúc đôi tay biết mình đã ngạt thở
khó khăn lớn nhất của một con người khi đối mặt với nỗi sợ
hóa ra chỉ đơn giản là học cách thất hứa
với chính con người mình!

Người trả ánh sáng vế noi mà nó đã lung linh
thả trôi đời mình trong sâu thẳm
không cấn van xin ai chỉ ra đâu là thân quen đâu là lạ lẫm
bắt đấu một đời sống
không còn nữa những thói quen...

*Một bước, từ mặt nước trở lại với bóng tối đã lên đèn
rũ bỏ những âm thanh khiêng người rời nước mặn
vén tóc, xoa tay để biết chắc rằng mình cần phải khác
nhìn cuộc đời từ đây đơn giản nhât
rồi mới lo âu...*

Bước xuống, từ một cuộc đời, để còn biết từ nay sẽ đi về đâu!

CHÌM XUỐNG *thật mau*

*Chìm xuống thật mau
để không còn nghe tiếng nói nào ở trên đấu*

*Chọn cho mình một bóng tối vừa đủ với nỗi đau
rồi i quay đạp hé t những âu lo đã làm roi nước mă t
người chỉ còn đủ niềm tin để sống một cuộc đời khác
chỉ còn đủ niềm tin cho một lần duy nhất
sau tất cả những quãng đời...*

*Chìm xuô ng thật mau cho những gì càn nói cũng phải nở nụ cười
không chờ đợi ai đưa tay ra và mình nắm giữ
sống đê n bao lâu để thâ y yêu thương kia cũng càn cho giâ c
ngủ
người đã thức cả ngàn đêm rồi cho những con giận dữ
và hoang mang...*

*Chỉ ước gì lẻ loi đó là bản năng
chấp nhận như một cơn mưa giữa trời sương nước
sẽ lau khô mình bằng những nhe suy đơn giản
ai cũng có một phần bóng đêm khi ngược sáng
chỉ là không phải ai cũng có người cản chở che...*

*Chìm xuô ng thật mau vì đã không thể trở về
với những giấc mơ chỉ toàn màu xanh ngát
người từng sống những tháng ngày mà cô đơn giô ng như một tách
café sáng
uông vì thèm một vị đắng
cho trái tim...*

*Có những thứ khi sinh ra con người ta phải đi tìm
rồi níu giữ bằng cả quãng đời còn lại
người chỉ sợ mình yêu thương quá nhiều u rôi thành ra sợ hãi
sợ những bước chân này vẫn cứ đi mãi
không biết đê n bao giờ...*

*Để thà chìm xuô ng thật sâu một lần
rồi người sống cho mình mà không cản đê n những ước mơ!*

Chỉ sợ những gì thuộc về NƯỚC MẮT

*Chỉ sợ những gì thuộc về nước mắt là nheīu nhất trong cuộc đời
chỉ sợ con người sinh ra là để lẻ loi...*

*Có bao nhiêu vì sao là hiện thân của những nụ cười
mà con người ché́t đi để lại linh hó́n ở nơi ấy
một hành trình của gian nan và khổ ải
yêu thương chất chống yêu thương nhưng vẫn ngoài tấm với
của một trái tim...*

*Vì được sinh ra nên chúng ta đã phải cố gắng đi tìm
bắng những ước mơ vế chốn nào đó bình yên khi cùng nhau
nhắm mắt
là bình minh trên núi cao hay hoàng hôn bên bờ biển dài phảng lăng
một nơi nào đó ở giữa trời và đất
rõi không cầ́n phải đi đâu hay đi đến tận cùng...*

*Nhưng hành trang của mỗi ngày đã có gì ngoài những ảo tưởng
mông lung
lắc đấu với một mái hiên dù con mưa ướt đấy vai áo
xoay người thật mau lúc một bữa cơm được dọn ra với đôi bàn tay
níu kéo
cuộc đời mình là mặt trái của giông bão
lúc vừa đi qua...*

*Chỉ sợ nước mắt là những gì nheīu nhất dưới mái nhà
nên cứ đi cho đến khi nào nhìn quanh thấy chắng còn ai nữa
dựng một khu vườn mà không cầ́n những hàng rào, cửa gỗ
rõi ngối xuống như một hạt mắm chờ tách vỏ
chờ ai đó đến cạnh bên...*

*Một cuộc đời mà đã cố gắng nhưng vẫn không cách nào giúp định
mệnh hiểu mình
chọn lẻ loi thay vì chia sót với một người gánh nặng
như giọt mưa rơi vào lòng giếng cạn*

tất cả nhữ́ng gì có thế nhện vế chỉ là lời trách bấu trót quá cay
nghiệt
sau từng ấy tháng ngày...

Chỉ sợ nhữ́ng gì thuộc vế nước mắt
đếu biết mình sẽ trôi qua kẽ tay!

Trên những NGÓN TAY NÀY

*Trên những ngón tay này
người đã nhìn thấy đòi mình có quá nhiều u đắng cay*

*những hòn nhiên chỉ kéo dài như một vệt mây
trong tháng ngày bâù trời thật nhiều u nang
biết mình nhỏ nhoi nên học cách yêu thương cả thù hận
nhưng phải mãi đêùn bao lâu mới thôi lận đận
để được làm người!*

*Để đi và đứng mà không có bâùt cứ nỗi buôùn nào trên vai
có thể cười nụ cười bình thường nhât
chẳng phải cô gái làm vui ai, oán ghét ai dù chạm vào bao nhiêu
sự thật
ai chăc cũng phải có một phâùn bâùt hạnh
dành làm vôùn liêùng cho những bao dung...*

*Mỗi ngày đi qua đêù mong ngóng đó là ngày cuối cùng
được cam chịu vì muôn nỗi trộn vẹn
lẽ sôùng của bản thân chỉ giản đơn dừng bao giờ cho nước mắt
mình cạn
để trái tim còn cơ hội đón nhận
mình trở về...*

*Dù con đường ây có xa lắc xa lơ
đau trập trùng đau trong từng hơi thở
người cúi xin người lâùy mình làm điểm tựa
niêm tin mà bâùt cứ ai cũng nghi ngờ râùng không thể
lúc hoang mang...*

*Trên những ngón tay này, người đã có ráùt nhiều u thời gian
nhìn đòi mình trôi qua từng giây phút
bâùt châùp nỗi đau, bâùt châùp hạnh phúc
một cuộc đời của những yêu thương không đúng lúc
khi chạm vào...*

Người sẽ còn phải đi qua những kiê'p nào?

Mỗi đêm trong NHIỀU NGÀN ĐÊM

*Mỗi đêm trong nhiêu ngàn đêm
người cứ tự hỏi sao bóng tối phải im lìm*

Lẽ ra đặt cạnh nhau nỗi cô đơn có thể nhìn thấy được những nỗi niềm
mà không cần đền con người lên tiếng
nhưng bao nhiêu lâu rồi chỉ có âm thanh của trái tim cuộn mòn
đưa tiễn
từng ngày trôi...

Chỉ hai bàn tay làm sao nói hé tay khô nát khó trước nụ cười
đã buông ra sau niềm lâng nãm chật
người vô tâm với người là điều bình thường trong giới hạn
người nhân tâm với người như một cơn mưa trên sa mạc
đênhay không đênh cũng vây thôi!

Mỗi đêm trong niềm ngần đêm vẫn chỉ là một bâutri
dẫu may mắn ngủ vùi hay thức trăng
biết được mình đau như thế nào khi phải dùng nước mắt nhỏ lên
trên một ngọn nến chờ tắt
mà ngoài kia toàn là ánh sáng
của bình minh...

Nỗi cô đơn này được giữ lại bắng tất cả những cay đắng chân thành
không ai ép buộc ai sống một cuộc đời lâm lũi
nên cứ thẩn nhiên nêu quanh mình vẫn là bóng tối
có những yêu thương sinh ra chỉ để làm thành một câu hỏi
đênh cuội đời.

Mắt bao nhiêu kiếp để một ai đó có thể trở thành người
rồi bao nhiêu kiếp nữa cho lẻ loi thành trọn vẹn
đi một mình trong bình yên hay đi một mình trong nghĩ suy dấn
vặt
khi bóng tối phủ đầy nơi ánh mắt
đã chẳng còn thiêt tha...

Mỗi đêm trong niềm ngần đêm
người có còn là một vì sao trong thiên hà?

Những con đường

Có thể người sẽ vĩnh viễn không mang mùi hương đó theo cùng
có thể những con đường chỉ là sự kéo dài của nỗi nhớ mông lung

Vì người sẽ phải đi dù cuộc đời ấy không còn có điểm dừng...

Bởi trên hai vai đâu chỉ là mưa nắng lưng chừng
còn được sống là còn trăm ngàn ngày khó nỗi
mỉm cười bao nhiêu lần chỉ để rồi i ước mình như một cọng cỏ
mọc trên mặt đất này với thật nhiều gió
mỗi ngày đều được nhìn thấy bình minh...

Yêu thương một con người hay đơn độc một hành trình
đều không phải là định mệnh mà là lựa chọn
những ngày vui cũng sẽ nhiều như những ngày không đủ sức để
nhón góp
bằng cách nào cũng sẽ cô gái ngô sô sot
để có thể tin vào một ngày...

Nhin đón đau cũng nhìn bàng cảm giác sum vầy
không cần ai cuộc đời vẫn bình yên như sương sớm
bao ước mơ viển vông sẽ nhường cho những lo toan thật nhẹ nhõm
ngày hôm nay đã làm được gì, đã đi những đâu, đã còn bao nhiêu
hoi âm

dành dụm từng chút những ân cần...

Tuyệt vọng nào cũng thường để lại nhiều đau chân
giảm lên nhau theo cách con người vẫn chạy trốn
đi qua oán hờn rồi sẽ thấy bao dung đã có sẵn trong tiềm thức
chỉ chờ một tiếng cười đủ thanh thoát
là lấp đầy vào tim...

Nên dừng sợ nêu cuộc đời vẫn biết cách làm mình đau
bằng những tổn thương ra ngoài những giới hạn
không có mùa đông nào kéo dài suốt năm tháng

vì mỗi ngày thật ra đê`u có nắng
rơi trên nhũng đám mây...

Để nhũng con đường
dù xa đê`n thế nào cũng nhìn thấy được bình yên ở cuối chân
trời này!

NHÌN QUÁ Ô CỦA SỐ

Chúng ta từng có lấn nào đó nhìn qua nhũng ô cửa
và biết phấn đòi mình thương nhớ
đã lặng lẽ mây t đi...

Những ô cửa ngăn cách chúng ta với thế giới lấp lánh này
ngăn cách một tiếng cười từng vì nhau thanh thoát
tách trà đắng trên tay uống kèm với vài mẩu bánh ngọt
cuộc đời vì quá hoang mang nên thiếu sót
bao giấc mơ dài...

Biết rắng một con mưa sẽ không thể làm ai đó ướt đến tận ngày
mai
rõ i phải lau khô dù có hay không những ngày nắng
chúng ta giờ chỉ muốn cuộc đời thật bình lặng
ngối nơi đây và mặc kệ xung quanh ồn ào hay hoang vắng
chúng ta thản nhiên...

Những ô cửa này phản chiếu năm tháng lên nhũng ngọn đèn
với mây mát, cô đơn là nhiếu nhất
làm một con người ai cũng cấn nước mắt
khóc cho tất cả yêu thương cùng oán hận
đến không chỉ một lấn...

Ngoài phố kia sẽ có người vẫn đi tìm nhũng ân cᾶ́n
rõ i ngày tháng vế sau lại ngối bên trong nhũng ô cửa
như chúng ta, ngối và tiếc một quãng đời hăm hở
bất chấp mọi đắng cay...

Sẽ còn bao lâu nữa, những đêm, phía sau ô cửa này
cười nụ cười không câm ai tiếp nhận
rồi đến lúc đứng lên mới nhận ra mình đã quen lây mình làm
bạn
quen quay đi thật mau trước khi ai đó kịp nhìn rõ mặt
sợ lại được thương yêu...

Sau những ô cửa, chúng ta chỉ còn sót lại một cuộc đói quạnh hiu!

NHÌN NGHIÊNG MỘT GIỌT NƯỚC MẮT

Nhìn nghiêng một giọt nước mắt
mới thấy hế́t chiế́u dài của cay đắng
người đã từng đi qua...

Đứng lặng im đó và nghĩ vê` nhũng xót xa
khi cuộc đời không bao giờ cho phép mình cơ hội từ chối
cũng một trái tim mà như thế được đặt ra bên ngoài thế giới
bên ngoài nhũng yêu thương dẫn lối
cho con người bình yên!

Giọt nước mắt nhìn nghiêng lấp lánh lên cả ưu phiê`n
cái đẹp của nỗi buốn khiến giấc mơ con người trở nên yếu đuối
đã bao nhiêu lấn người mở lòng ra xung tội
là bấy nhiêu lấn nhận vê` cùng một câu hỏi:
- Sao không phải là ai khác mà lại là con?

Chỉ có hai bàn tay làm sao nắm chặt được hế́t nhũng gì người
cấn
cho một thứ cô đơn dù là nhỏ bé
đứng ai quan tâm để mỗi ngày không cấn lo âu cho nhịp thở
nhanh hơn hay chậm hơn đếu bắt đấu cho một nỗi nhớ
rối chẳng biết phải làm sao...

Người đứng lặng im khi mưa gió vẫn ở trên đấu
hiểu đời mình chỉ như một chiếc lá
giây phút cuối cùng có thể đến vào một ngày xa lạ
sẽ không còn lại gì sau tất cả
dù có cốgắng đến đâu!

Nên giọt nước mắt này cứ lăn xuống để lòng người thăm sâu
xem như mình đưa tiễn mình trước nhất
vui hay buốn cũng hãy cứ tin là điếu may mắn
vì người đã là người trong quãng đời người đến
và đi...

Một giọt nước mắt nhìn nghiêng sẽ buốn hon bất cứ đìếu gì...

*Ngồi xuống một chỗ ngồi GIỮA CHIỀU
MƯA*

*Ngô`i xuô`ng một chõ ngô`i giữa chiê`u mưa
và quên hẽ`t tâ`t cả nhũng gì chúng ta phải đợi chờ*

*Hãy xă`n tay áo và vuô`t tóc để mình không thể giô`ng như trẻ thơ
vì bao nhiêu nỗi buồn chúng ta từng gánh vác
bỏ xuô`ng cả nhũng đau thương đã làm nên từng tiê`ng cười nhat
cứ xem mình cuô`i cùng chỉ là một hạt sạn
câ`n nă`m dưới đáy nước sâu...*

*Những con mưa vào buổi chiê`u có thể ở lại râ`t lâu
như những tháng ngày chúng ta hoài tin sẽ dừng lại
nhưng hàng ngàn đêm hàng ngàn ngày cứ dài ra mãi
chúng ta rô`t cuộc cũng phải thừa nhận mình đang sợ hãi
mình còn sô`ng được bao lâu?*

*Không ly tách nào có thể mang đê`n hơi â`m để bă`t đâ`u
cho những ước mơ thâ`y mình không bao giờ ướt lạnh
những con mưa cứ thản nhiên như bâ`u trời luôn đủ mưa cho những
ai muô`n làm khách
trong một buổi chiê`u không câ`n nă`ng
mà câ`n lặng im...*

*Ngô`i xuô`ng một chõ ngô`i với chiê`c dù được giuong lên
thâ`y mình lẻ loi trong một màn mưa tră`ng xóa
nê`u có muô`n tự mình gọi tên mình chă`c cũng không thể
ký úc ước gì có thể rời xuô`ng và trôi đi vê` một phuong nào đó
không câ`n nhớ ra...*

*Một mình ngô`i giữa hàng triệu giọt mưa và tin chuyện gì rô`i cũng
phải qua
như những chiê`u mưa chỉ là nhũng chiê`u mưa trước khi trời sập
tô`i
cuộc đời này bâ`t cứ điê`u gì cũng câ`n đánh đổi
đê`n cô đơn cũng tập nói dô`i
ngay cả với chính mình...*

Một chõ ngô`i giữa chiê`u mưa và muô`n khóc òa lên!...

ĐÚNG BÊN CẠNH *cuộc đời này*

*Đúng bên cạnh cuộc đời này
và buông tay...*

*Vì phải chấp nhận người cũng không khác gì hơn những cỏ cây
sẽ phải đón đau nế u dấm mình trong mưa bão
lớn lên từng ngày nhưng không có nghĩa là trưởng thành hơn trong
vai áo
ai cũng cố chấp một phấn đời chỉ có mình nương náu
ngay cả khi ai đó đã rời xa...*

*Người sẽ đứng đó không hành lý, không một chút xót xa
nhìn mọi người chuyện trò vế tháng ngày họ đang sống
cười những nụ cười biết chắc rắng sẽ lạ lẫm
đi trong những con mưa biết chắc rắng sẽ buốt thấm
đến tận cùng...*

*Đúng bên cạnh cuộc đời, người có cơ hội để mình ra ngoài mảnh số
chung
không cần phải so sánh với ai những hon thua được mất
người có cuộc đời của người và mình có cuộc đời của mình cần giữ
chặt
không ai nhiếu hơn ai nước mắt
chỉ nhiếu hơn nỗi đau...*

*Nếu hạnh phúc chỉ là một phấn của cuộc bể dâu
người có kiếm tìm bao nhiêu cũng chẳng bao giờ đủ
hài lòng với những bình minh gọi tên và những khuya vế bình yên
trong giấc ngủ
đến một mình và đi một mình có thể không phải chọn lựa người
dám thử
khi có một chọn lựa khác tôt hơn...*

*Bao nhiêu giấc mơ đã phải bỏ lại trên những con đường
để nhẹ tênh tiếp nhận một phấn đời mới*

*người sẽ không bao giờ phải đặt thêm những câu hỏi:
- Tại sao biết rõ mỗi bước đi sẽ nhuêu thêm một tội lỗi
vẫn không thể ngừng thiết tha?*

*Đứng bên cạnh cuộc đời này
nhưng xin người đừng bỏ đi quá xa...*

Cô đơn (I)

Những ngày tháng này
chúng ta không có gì ở trong tay

Từng có những ước mơ nhưng đã để vuột như những quả bóng bay
rồi hoài mong như một đứa trẻ con chỉ cần nhầm mầm rồi mờ
ra sẽ tìm thấy
mong niêm vui là một chiêc giếng sâu không cạn đáy
chỉ cần gieo nỗi buồn vào và sớm mai thức dậy
mặt nước lại trong veo...

Những ngày tháng này
chúng ta không cần ai dõi theo
để tập quen một mình trong giông bão
có thể gào lên thật to dù trái tim từ lâu đã khô héo
từng cử chỉ yêu thương...

Hàng triệu lần chúng ta mỏi mòn với mơ ước làm người bình
thường
sẽ tự nãu ăn trong những ngày bình yên nhất
nghe nhạc trong đêm khuya và trào dâng nước mắt
ai đó hát về cuộc đời nhưng như đang hát cho mình từ một nơi xa
vắng
ở ngoài kia...

Giá như mọi đón đau đớn có thể hẹn giờ
chúng ta sẽ nãm trong chấn gối này cho đến khi nào biết mình
đủ mạnh mẽ
để có thể đương đầu với một ngày, một tháng, một năm hay thậm chí là nhiều hơn nữa
dâng tay ra với niềm tin mình chỉ cần một hơi thở vẫn bước đi...

Trong số phận này, chúng ta chấp nhận mình phải đi vay
vì không thể biết lúc nào là gục ngã

*không cần xin ai không có nghĩa không cần xin mình sau
tất cả
nếu con đường xa quá
hãy học cách lặng im...*

Chúng ta chỉ muôn sau kiếp này được làm một cánh chim!

Cô dòn (2)

Rô `i người sẽ còn khóc, rô `i sẽ còn đau
vì như thế` cuộc đời mới có phép màu...

Lặng lõi trong tim để hi vọng quay trở lại nơi bặt đâu `u
để thâ`y mình từng hạnh phúc bao nhiêu cho lựa chọn
cô` châ`p đã có lúc là thứ niê`m vui không sao ngăn lại được
là con người, là vị ngọt...
ai có thể từ chô`i được đâu?

Người sẽ còn bỏ rơi mình trong những đêm ôm chặt tay mà không
biết
mình phải quay về` phía nào
lặng lẽ tìm từng que diêm đốt lên làm nê`n
đến lúc chẳng còn gì người mới tin cho đi không bao giờ là hêt
yêu thương không đồng nghĩa là một con đường vắng dã`u chân
mỗi mệt
chỉ là ít đi...

Chỉ là sau những bình yên vẫn còn những tiê`ng nói thâ`m thì
những tiê`ng nói không câ`n ai thâ`u hiểu
người ở đâu lúc nụ cười ở trên môi hoàn hảo
khi cả thế` giới đều tưởng ră`ng người bình yên trong lớp áo
thì người ở rât xa...

Không ai chạm đê`n được giây phút trước khi giọt nước mă`t vỡ òa
nên người cứ an tâm giữ mình trong vỏ bọc
chìa tay thản nhiên hay vô tâm vuô`t tóc
người giô`ng người và tim giô`ng tim đê`u là nhịp đập
đừng cô` khác đi...

Sau bao nhiêu lâu người mới có thể mạnh mẽ lên vì
những câu nói từng khiê`n người chê`t lặng
những yêu thương nay trở thành ân hận
những niê`m tin đã nhiều hơn vị mặn
của cuộc đời...

Rô `i người sẽ phải còn tự tay lau đòn những niê`m vui!

Cô đơn (3)

Là người ở đâu trong những tháng ngày này
không bình lặng cũng không ôn ào như đang giữa cơn say

Phải sô'ng đê' n bao nhiêu năm mới đủ sức nhìn vào lòng bàn tay
biết có những điều không thể vượt ngoài sô' phật
giữ lâ'y một niềm vui mà cúi đầu trước trăm ngàn hòn giận
để những đêm nào đó trời trở lạnh
người mới đau nhói nhận ra...

Quen với cô đơn nên nước mắt cũng biết cách thật thà
chỉ roi khi người chìm vào giấc ngủ
tự ướt tự khô trong chiêu dài của quãng đời xưa cũ
vì người không còn là người đã từng vui với một phép thử
bất chấp cả bão giông...

Người đang ở đâu trong cuộc đời người mong mỏi được gieo trồng
những luồng hoa nở không vì bình minh hay đêm tối
một ai đâu sẽ đê'n trên them nhà và hỏi:

- Người có muôn làm điều gì đó lúc vẫn còn nồng nỗi
để biết ơn những giây phút cuối cùng điên?

Sô'ng và chêt trong cuộc đời này đều có những lý lẽ riêng
nhưng ở giữa đó là năm tháng dài vô tận
người trôi vê' phía nào, phía đó lại nhiều hơn những thù hận
yêu thương mà chỉ đời quyết định nhận
không một chút cho đi...

Là người đang ở đâu và người còn có ý nghĩa gì?

CUỘC ĐỜI ẤY KHÔNG CÓ GÌ ĐẶC BIỆT

Cuộc đời ấy không có gì đặc biệt
rất nhiều nỗi đau và niềm hối tiếc
như bao người...

Cuộc đời ấy đã bắt đầu bằng một tiếng khóc để chào đón
niềm vui
rồi sau đó là chuỗi ngày tìm kiếm
ước mơ rong chơi được đánh đổi bằng những ngày nhìn đâu cũng
thầy biển
cô đơn cả trong một lời đưa tiễn
tự mình đi xa...

Một cuộc đói mà nhìn nắng hay mưa đếu nghĩ rõ i sẽ qua
không tha thiết gì hơn một bữa cơm đấm ấm
nhưng đé́ được như thế là cả một quãng đường dài tự tay mình quết
nước mắt
yêu thương đến cuối cùng cũng chỉ là một vết cắt
càng lúc càng cắt thật sâu...

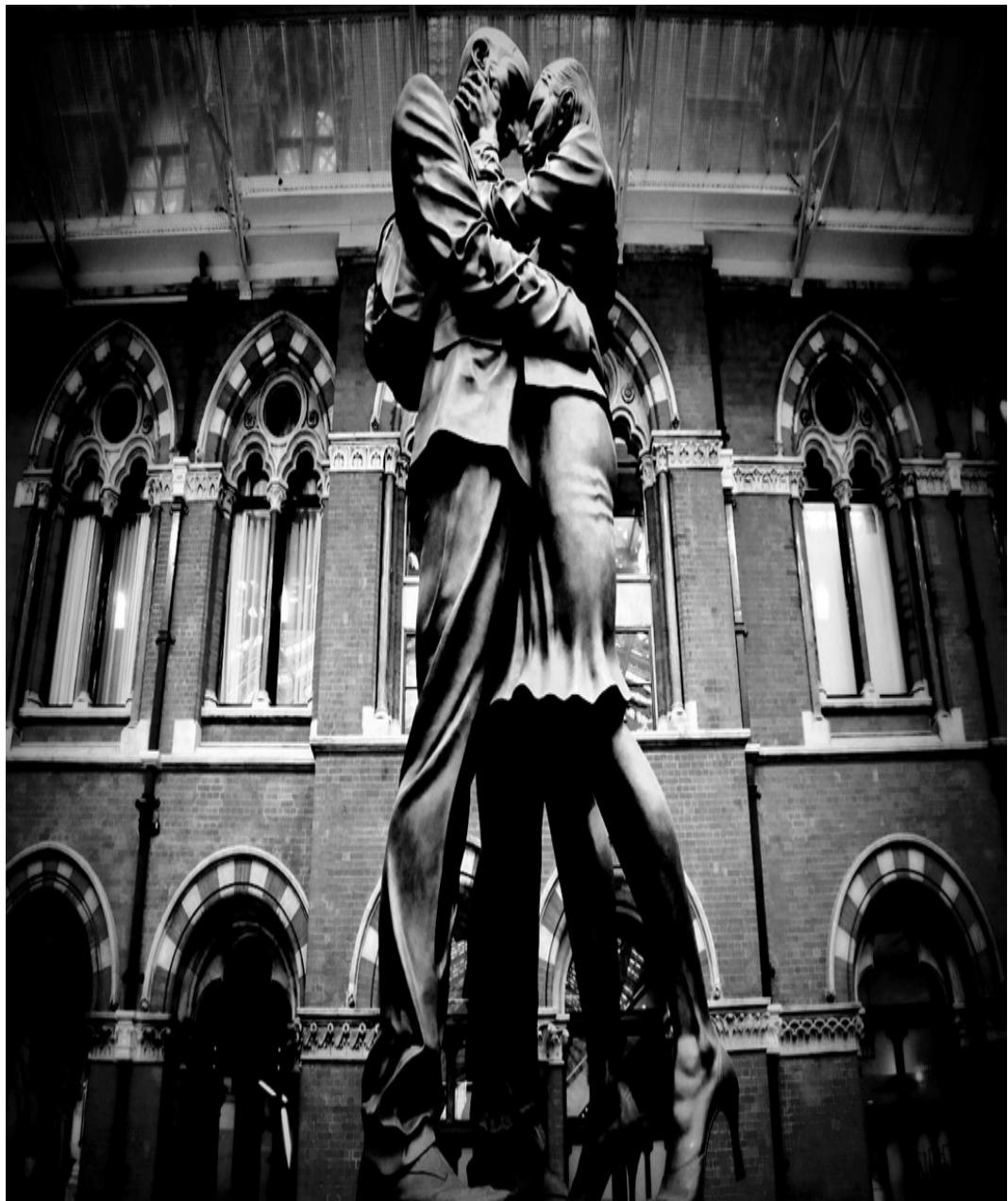
Không có gì đặc biệt ở cuộc đói ấy đế ảo tưởng giá như có thể quay
trở lại từ đấu
vì cũng sẽ không khác hơn với cùng một con đường đã bước
lúc nào bàn tay cũng co lại chẳng cho ai nhìn ra đau đớn
bản năng con người không giống như dòng nước
sao có thể thả trôi đi...

Cuộc đói ấy như một tiếng nói không mong ai đó nghe và hiểu là
đang nói gì
cứ nói thấm thì trong những ngày nhiếu gió
hạnh phúc hay lẻ loi đến sau một lấn bày tỏ
đếu phải níu giữ bắng những gì thuộc vến nỗi nhớ
có khác gì nhau...

thôi thì hãy đế cuộc đói ấy bình lặng như đã không được quyết lựa
chọn cách bắt đấu
giá́c mơ nào cũng cᾶ́n một phấn liếu lĩnh
người đã đi một phấn quãng đói dài mới nhận ra mình đã chết
tù trong cảm giác
của một trái tim...

Cuộc đói ấy không có gì đặc biệt đế người cᾶ́n một ai đó hiểu
mình!

Cho người MỘT LÝ DO để từ bỏ cuộc đời này

*Cho người một lý do để từ bỏ cuộc đời này
một lý do để tin rằng nỗi đau không có đôi cánh để bay*

Tất cả nhữ́ng niếm vui sao có thế roi rụng nhứ một mùa lá sau
đêm nay
lặng lẽ bỏ đi khỏi tháng ngày xanh thắm
một mùa lá mà người ngỡ là sê còn xa xôi lắm
mới đến mùa đông và rụng xuống
bên thếm nhà...

Cho người một lý do để không phải cấu nguyện mình bước qua
vì khoảnh khắc này sê dùng lại mãi mãi
có bao nhiêu vết thương cũng an lành trở lại
người sê nắm xuống như một dòng chảy
khỏi cuộc đời...

Nhữ́ng mùi hương có thế hóa kiếp thành tiếng cười
để được nhìn thay vì được nhớ
hình hài của con người có thế không bao giờ đổi vỡ
nhưng một mùi hương sê như cánh cửa
gió qua từng tháng năm...

Cho người một lý do ngay cả khi người không cấn
cuộc đời đã không vui hơn hay buốn hơn dù người có đến
một trái tim cũng chỉ là một cảm giác
yêu hay không yêu đếu thuộc vế duy nhất
một con người...

Rối hết đêm nhữ́ng vì sao sê trả lại nắng cho bấu trời
căn phòng này còn hay không còn người nữa
vẫn là bình minh tiếp tục bắt đấu cho một thế giới bên ngoài ô
cửa
một thế giới chưa bao giờ ngừng thương nhớ
dù kết cuộc vẫn lẻ loi...

Cho người một lý do để vẫn muốn làm người!

Đèn vàng, mưa khuya

Những ngọn đèn vàng ở trên khắp thành phố này
đã có bao nhiêu l้าน nghìn thây được một cái nắm tay...

Một cái nắm tay dưới mưa khuya ướt lạnh vai
lòng chùng xuông khi biết rắng người kia thay hiếu
đã đi đến bao xa mới biết rắng trái tim mình còn thiêu
một cái nhìn để nương nau
hắng đêm...

Cuộc đời sơ nhất là mỗi ngày thức dậy và nhìn thấy mình không
còn tin
mình có thể sống cuộc đời mà mình đã nhìn thấy
có thể cười thật vui nhưng phía sau chỉ là hoang mang trống trải
mình đang sống đây nhưng không phải là mình đang ở đây
từng phút giây, từng ngày...

Dưới đèn vàng, người giữ lại một hơi thở đã có l้าน muôn thả bay
vì những bình lặng hóa ra chẳng hé bình yên như vẫn tưởng
một hạt mưa cũng làm cho cái nắm tay kia nhận ra mình muôn
bao dung hé t
tháng ngày đau đớn
sưởi ấm cả cái lạnh thuộc về cảm giác
thú mà mình từng không muôn thế giới nhận ra...

Trong mưa khuya, người đứng yên lặng nhìn quanh đời mình đã đi
qua
sau cái nắm tay biết rõ ràng đời mình còn ý nghĩa
có thể đau thật đau hay vui thật vui để xứng đáng cho trí nhớ
sao không thể biết đời mình thành con gió
sợ gì những hoang vu...

Những ngọn đèn vàng trên khắp thành phố này
đã có bao nhiêu l้าน nghìn thây một cái nắm tay che chắn hé t
tất cả những mịt mù!

Những CHỈ DẤU trên đầu ngón tay

Những chỉ dấu trên đấu ngón tay
là yêu thương để người đi hé́t cuộc đời này

Khi không biết nên tiếp tục hay đứng im với tháng ngày
người sẽ lùi sâu như đôi bàn tay đau co lại
ở trong lòng là đại dương nhưng trên gương mặt là núi cao trống
trái
có được bao nhiêu điếu mà thế gian kia nhìn thấy
hở thế gian?

Những chỉ dấu sẽ giúp người mỉm cười với gian nan
không ai sinh ra để làm người độc ác
người vì học cách bao dung mà phải úa nước mắt
ai cũng nghĩ cho mình chỉ có người nghĩ cho người khác
mặc kệ́ xót xa...

Hành trang của người là những hoang mang trên con đường đã đi
qua
hiểu được đúng sai song chưa bao giờ là chắc chắn
quyết định cho cuộc đời mình thì dễ nhưng còn bao nhiêu con người
khác
bao nhiêu ân tình đã phải mang vác
chẳng thể nói buông là buông...

Những chỉ dấu trên đấu ngón tay giúp người nhìn thấy ánh sáng
trong bóng đêm
được lắng nghe dù không cấn lên tiếng
đối diện một con đau người đã thôi gào thét
chỉ có lời ủi an mình rõ`i sẽ qua hé́t
như bao nhiêu thứ đã qua...

Trên đấu ngón tay ấy người được làm chỉ dấu trong ý nghĩ thật
thà
mà không cấn hỏi vì sao là như thế

có những nỗi niềm tin cậy n sẽ chia sẻ nỗi niềm đỗ vỡ
người chỉ sống một cuộc đời và không có lần nào nữa
người nên biết làm sao...

Những chỉ dấu trên đầu ngón tay ấy
là thứ ám áp cho ngày tháng về sau người muôn tựa vào!

MỘT CHỖ NGỒI bên ô cửa sổ có tuyêt roi

Một chỗ ngồi `i bên ô cửa sổ có tuyêt roi
một mình với cuộc đời

Không nói gì nữa ngoài hơi thở đang giữ lại hơi ấm cho nụ cười
tách café vẫn bình thường như bao ngày tháng
nhưng những yêu thương đâu thẻ mãi đẹp như tiê`ng hát
roi ra từ một chiê`c đĩa cũ và trâ`y xước
từ ký úc nào...

Một chỗ ngồi `i giữa bình yên của riêng mình với quán xá ô `n ào
để nhớ ra cô đơn đã là một phâ`n không thể thiê`u
lắng lặng đón đau vì cô` kiê`m tìm một người chịu hiểu
cuộc đời mình là một con bão
từng phút giây...

Sẽ dành tâ`t cả những lặng im vào một chỗ ngồi `i này
như lặng quên ngoài kia còn bao nhiêu khô`n khó
mâ`y khi biê`t được mình chẳng là gì trong tâ`t cả
một hình hài khác với hình dung xa lạ
giữa bao người...

Một chỗ ngồi `i bên ô cửa sổ vào một ngày tuyêt roi
rõ`i khăn choàng, rõ`i hít hà... những hơi lạnh
mặc kệ` trong lòng còn giữ lại được bao nhiêu bâ`t hạnh
chỉ câ`n mình lành lặn
rõ`i sẽ không sao...

Nhă`m mă`t lại một lâ`n vì ký úc câ`n nói một lời chào
với những gì làm cho mình không thể cười như đứa trẻ
chỉ câ`n tin mình và không câ`n tin ai nữa
châ`p nhận mình đã là một mảnh vỡ
của thiệt thòi...

*Một chõi ngõ`i bên ô cửa sổ
và nhìn thâ'y đồi mình như tuyê't roi!*

MỘT BÀN TAY ĐỂ NẮM MỘT THƯƠNG NHỚ

Giá như cuộc đời cho phép chúng ta làm điều đó
một bàn tay để nắm một thương nhớ...

Chỉ cần một bàn tay để nắm những yêu thương mà mình đã hiểu rõ
chỉ cần một bàn tay đã đủ niềm tin vào duyên nợ
chỉ cần một bàn tay cho áp len vừa những kẽ hở
chỉ cần một bàn tay che chắn cho nhau một hơi thở
lúc khốn cùng...

Chỉ cần một bàn tay, nhưng sao đủ cho lòng bao dung
những niềm riêng trở mình khi nửa đêm vê sáng
muôn được tự ôm mình sao vẫn thấy không bao ng được ôm bởi
người khác
cũng là một vòng tay mà noi thì được vỗ vê noi thì đỡ y nước mà t
biết phải làm sao?

Khi mình tưởng là bình yên thì sóng gió đã bắt đầu
không lo toan nào có thể chừa trong lòng hạnh phúc
đi bên cạnh nhau với niềm vui mình không bao giờ bỏ cuộc
cố chắp thêm một lằn đau và cho là trái tim sáng suốt
như một dòng chảy ngược
sinh ra để cô đơn!

Bắt cứ cuộc đời nào để bắt cần thay đổi mình đỡ y đủ yêu thương
mới nhận ra rằng đang dần mát mát
để cho mình khóc hay cười trên những giới hạn
rồi quay đi phía nào còn ánh sáng
như mọi người...

*Chỉ là phải tự nhủ mình sống không vì bản thân mình vui
phải tự nhủ có bao nhiêu người được như mình đang thế
phải tự nhủ cho đi mới là tâm tảng cả...
phải tự nhủ đời mình chưa bao giờ là chiết cát lá
rồi xuôi ngõ để làm gì?*

*Mỗi ngày thíc dây rô`i bước đi
vì ngoài kia vẫn còn trăm ngàn khoảng trô`ng
không có mình thì cuộc đời này vẫn rộng
có thêm mình thì cuộc đời này cũng chǎng chật hẹp
trong nhũng nhịp tim...*

*Giá như cuộc đời cho phép chúng ta nă`m một thương nhớ
trong một bàn tay vẫn kiê`m tìm?*

Đám cưới (9)

Nắm lấy bàn tay này để học cách giữ chặt một con người
rõi trái tim sẽ cùng mỉm cười...

Cuộc đời vô nỗi không phải cứ cô gái từng ngày sẽ không còn
thâ y mình

thiệt thòi

bíét bao nhiêu ngã cũng cắn cho mình một ngã rẽ
cô đơn đến một ngày bỗng trở thành xa lạ
khi một ai đó đưa tay lúc người tương hạnh phúc chỉ là một chuyé́n
tàu
đông và vội vã
không cho ai được mua chié́c vé thêm!

Nắm lấy tay một con người vào ngày đám cưới mà còn không
dám tin vào mình

quyé́t định tin vào một giấc mơ dù chưa bié́t giấc mơ ấy có thật
những nỗi buồn mang theo chỉ mong chưa một lấn bám chặt
để có thể gọi đấu, hong khô từng giọt nước mà tát
như tất cả là lỗi hờn...

Ngày đám cưới chỉ là điểm khởi đấu cho một con đường
người phải đi dù có hay không những hình dung phía trước
bao nhiêu lâu và bao nhiêu xa làm sao bié́t được
những ngày mưa hay tháng nắng đếu cắn đưa tay lên ngực
hi vọng nhịp tim mình đã không bỏ rơi...

Sẽ hứa với nhau bắng những nụ cười
nếu có nỗi đau thì cùng nhau gánh sót
đơn độc đến đâu cũng có một người vì mình mà lên tiếng
vì mình mà tin rắng không có gì trên trái đất
xứng đáng được lè loi!

Nắm một bàn tay để mong đó chính là cuối đất cùng trời
không đi đâu nữa và không chờ gì hơn thế nữa

số phận chỉ cᾶn dừng ở đây, bên trong ngôi nhà có nhiế u cánh cửa

hãy cho hai con người này số ng cùng một hơi thở
chỉ vây thôi!

Chỉ vây thôi, đã là quá đù với hai con người!

Dám cưới (10)

Hãy cứ tin đó là yêu thương
trong một ngày chúng ta nắm tay nhau và hứa vê` những điều`u
rất bình thường

Những điều`u mà khi ai đó làm đám cưới đều phải nói với nhau để
khởi đầu một chặng đường

Vì dù có biết trước thì mãi vẫn là hình bóng của cô đơn
không ai có thể thay thế` mình đau trong những ngày ngơ ngác
đã cảm răng và ước gì mình sẽ chọn lựa khác
nếu phải đánh đổi tất cả những gì thuộc về` cảm giác
có khi người cũng cam tâm...

Ngày một người làm đám cưới với một người, không ai tin mưa ngập
ở trong lòng
trên gương mặt là nụ cười đã từng cười cho hạnh phúc
một thế` giới chìm sâu bên trong với lạnh lùng vây bọc
không cảm ai lắng nghe để mặc cho niềm riêng than khóc
người xa lạ với chính trái tim...

Xin đừng phán xét sao không dừng lại ở bên này của bão giông
có những con đường phải đi vì là không thể...
người muôn buông tay nhưng có cả triệu ân tình vẫn cảm từng hơi
thở
chẳng thể nào nói hết được vê` bâ`u trời tự do mà người hăng nhớ
như một vê`t thương sơ sẽ lành...

Ngày một người làm đám cưới với một người mới thâ`u hiếu sự
mong manh
gió ở ngoài trời thật nihil`u mà bàn tay mõ` hôi đám ướt
nhận ra mình chỉ là con người tham lam những nhoi hy vọng
một con người cảm lặng im để sô`ng
cả`n lẻ loi...

*Hãy cứ tin đó là yêu thương
ngày một người làm đám cưới với một người!*

Đám cưới (11)

Như một giây c mơ chúng ta sẽ bắt đầu
một đám cưới chỉ cần có trăng sao...

Giữa bâ™u trời và mặt đất này chúng ta đã may mắn tìm thấy nhau
sau một đoạn đường dài rá™t dài lưu lạc
mỗi người đều đã có những chọn lựa sai lầm và đã yêu nước mât

*không thể quay lại với năm tháng đó để ân hận
những trải nghiệm xót xa...*

*Ngày đám cưới chỉ có hai chúng ta
năm tay nhau bao giờ cả linh hồn và cảm giác
những ngọn gió này lặng im vì lắng nghe được hai trái tim lên
tiếng
cuộc đời đã quá nhanh chóng đau nên chỉ một giây hạnh phúc
cũng đáng để nguyện cầu...*

*Những trăng và sao này có thể sẽ không còn lặp lại vào một đêm
nào đó vĩnh sau
nói chúng ta đứng đây có thể ngày mai sẽ khác
nhưng hơi thở này, niềm tin này tuyệt đối đơn giản
niềm tin đền sau cả triệu lần mỉm cười
nên không cần phải nói ra...*

*Như một giấc mơ, chúng ta sẽ không cần phải đi quá xa
biết rõ những điều chân mình phải ở đâu trong tháng ngày mưa
bão
sợ thiêú bình yên chứ không sợ nỗi lo cơm áo
chúng ta có đủ chỗ cho những khó khăn nương náu
để vui cùng...*

*Mỗi một con người được sinh ra đều có một người thâuthứu hiếu sẽ đi
cùng
có thể đền sớm hơn có thể đền muộn hơn không ai biết
và chúng ta đã ở đây để ngăn cuộc đời mình hô hố tiếc
ngăn cản mình đánh rơi một lẽ sống quan trọng nhất
với con người...*

Như một giấc mơ, chúng ta sẽ bắt đầu một chuyến đi của niềm vui!

Đám cưới (12)

Sẽ là một chiêc cổng vòm thật nghiêu hoa trăng
sẽ là một bờ biển dài trong chiêu vắng
và người sẽ cùng bước đi...

Là một ngày thật hạnh phúc để rồi sau đó có thể không cảm ý
nghĩa gì
như một giac mơ người biết trước nơi đặt đầu châm xuông
không cảm hứa với nhau không cảm thê thốt
chỉ là mỉm cười - nụ cười của một khoảnh khắc
không trở lại lần nào nữa trong đời...

Người đứng đây và biết lòng mình chỉ cảm đênh vây thôi
mặc chiêc áo mà trong những giac mơ đã luôn luôn ao ước
trang điểm, tô son để cho trái tim che đi từng vết xước
người hiểu sau ngày hôm nay mình sẽ không cảm ai hét
kể cả người đứng trước mặt lúc này...

Có định mệnh là bình yên để đênh cuối cuộc đời
nhưng đó chỉ là phán nhỏ nhoi trong thế giới người đang sông
người muôn một lần được vui như cả triệu người đã từng vui đênh
đà khóc
không ai muôn lẻ loi trong lúc bàn tay đang nắm
sô phận của mình...

Sau ngày hôm nay, thế giới của riêng người sẽ thanh bình
một ngôi nhà rỗi chờ đợi tiếng khóc cười thơ trẻ
giông bão ở ngoài kia rõt cuộc chỉ là hóa thân của một nhịp thở
người sẽ bắt đầu học cách tiếp nhận nỗi nhớ
từ một ánh mắt hồn nhiên...

Sẽ là một ngày không quá dài
để người có thể nghe thấy một tiếng chuông gió vừa ngân lên...

Đám cưới (13)

Chỉ là không biết tuổi thanh xuân này rõ i sẽ trôi vê` đâu
nê` u ngày đám cưới đó bã` t đâ` u...

Đã đi cạnh một người với tâ` t cả những năm tháng lo âu
những dã` ng dãng buô` n vui tưởng là trọn vẹn
cứ nghĩ như thế` là bình yên và không bao giờ hô` i hận
ngày nào cũng sẽ lành lặn
từng yêu thương...

Cho đê` n một ngày người ngô` i giâ` u mình trong một cơn mưa đêm
biết tuổi thanh xuân không hê` có nước mă` t
yêu một người bã` ng những hô` n nhiên có sẵn
chưa bao giờ tin một lúc nào đó trong trái tim nhìn ra cay đă` ng
dù có đôi lâ` n...

Nên nê` u ngày đám cưới đó bã` t đâ` u, người biết thê` nào lòng
mình cũng phân vân
nă` m một bàn tay thiê` t tha mà giờ chỉ còn là trách nhiệm
nụ cười của suô` t bao nhiêu năm bỗng lại phải đi tìm kiê` m
người ước gì mình có thể òa vui trong hạnh phúc
để lâ` p liê` m những nhạt nhòa...

Ngày đám cưới của người ta là ánh nê` n và hoa
là những cái tựa vai, những lời chúc phúc
nhưng người tin ngày đám cưới của mình sẽ không có gì
ngoài một bàn tay đưa lên chạm ngực
và đau rát
vì yêu thương â` y đã không ở cạnh đê` n tận cùng...

Chỉ là không biết tuổi thanh xuân này sẽ trôi vê` đâu
nê` u người bước vào đám cưới của mình
mà những ngón tay không thể hướng về` người mình cã` n...

Đám cưới (14)

Chúng ta từng mơ về một ngày nào đó
một ngày bình yên với những con gió
được đứng cạnh nhau...

Một ngày mà ánh mắt khóa lấp được hé́t tất cả những niếm
đau
nói ra bao nhiêu lời vẫn không bắng từng phút giây ý nghĩa
yêu thương cuối cùng cũng trở thành một lời hứa
người đã ở đây và người đã ở đó
rõ i sẽ dùn dắt đi...

Hạnh phúc nào hơn khi được một người nắm chặt lấy bàn tay
để tiếng cười thật sự là tiếng cười trọn vẹn
không có con đường nào với bình yên đơn sǎn
chúng ta cᾶ́n chông gai cho lòng mình chai sạn
với những chia cᾶ́t cuộc đời...

Nhưng không phải giấc mơ nào cũng đến đúng chỗ của niếm vui
có lẽ đám cưới là thứ dành riêng cho ai đó khác
đến một quãng đời người chỉ còn tin vào mắt mát
không còn điếu gì là tuyệt đối đơn giản
kể cả trái tim mình...

Nên không cᾶ́n đám cưới để chúng ta phải chứng minh
cho thế giới về một yêu thương đấy đủ
con người sinh ra sao cứ mong mình trở nên hoàn hảo
trong mắt của những người chưa bao giờ thấu hiểu
chỉ muốn ai cũng giống như ai...

Những váy áo và hoa xin không dành cho yêu thương này
bình thản đi qua từng tháng năm tiếp nối
người chối từ một ngày đám cưới với bàn tay dẫn lối
sợ rắng sẽ loay hoay trong muôn vàn câu hỏi
chân thành được bao lâu?

*Chúng ta không tin vào một ngày nào đó
một ngày đám cưới rồi hạnh phúc ấy đi đến lúc bạc đãu!*

TRỒNG MỘT CÁI CÂY *trong cuộc đời*

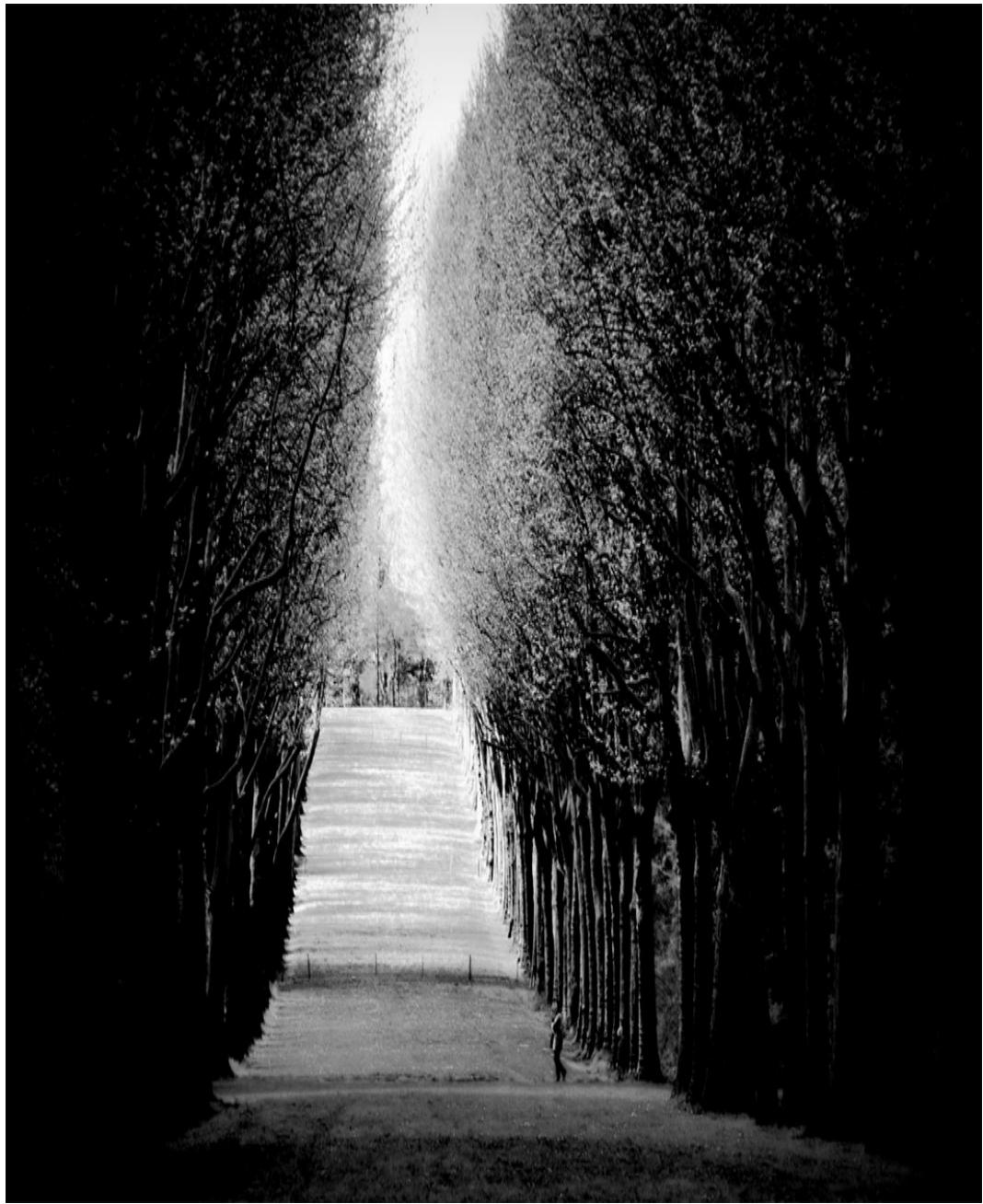
Nếu ai cũng có thể trồng một cái cây trong cuộc đời
thì nỗi cô đơn chỉ còn là đứa trẻ của niềm vui...

Mỗi ngày đi qua xin chút mưa nắng để cho lá đậm chói
thầy mình biết vui với trái tim thiêú thôún
đông cỏ ngoài kia có xanh bao nhiêu với hàng đàn chim hót
vẫn mỉm cười nơi vườn nhà dấu khô cằn, bụi bám
vì đã ngồi xuông đây...

Vì chập nhận mình có quá nhiều duyên nợ với đắng cay
nên cứ thản nhiên trong mỗi lần tự hỏi
không ai yêu thương mình không có nghĩa là mình cảm đau nhói
tự gây ra vết thương còn đáng sợ hơn gáp bởi
vết thương đền từ người...

Trồng một cái cây để che chắn lại một phần bâù trời
trong những ngày biết trước sẽ toàn u ám
tán lá này nhỏ nhoi nhưng vẫn hơn một khu rừng rậm rạp
chỉ toàn là bão táp
trong hình hài những giọt sương...

Mình sẽ thật lặng yên khi trú ngụ dưới một cuộc đời bình thường
đừng ai chú ý để bót đi nước mắt
sẽ vun xới từng khoảnh không gió mát
chăm bón nỗi đau băng đôi lâún cười nhạt
như bao người!

*Không thể đếm những câu nói vô nghĩa đã nói vào những ngày
không vui
những lạnh lùng để dành cho người khác
một lần mình đau là một triệu lần trả thù vào thế giới đang ngo
ngác
chỉ có duy nhất mình tin là mình không mệt mát
chỉ có duy nhất mình tin...*

Trông một cái cây trong cuộc đời không chỉ đơn giản là để biết yêu thương mình!

Không biết người còn cần không nữa NHỮNG BÌNH MINH

*Không biết người còn cần không nữa những bình minh
khi đêm tối đã có trước khi bắt đầu cuộc hành trình*

*Những giấc mơ chỉ để làm đẹp thêm cho vài giây phút nhìn lại đời mình
như con giống đôi lân vê` đê`n
người chỉ có thể sống trong mùa hè và nghỉ vê` mùa mưa qua câu chuyện cổ tích
sống hay không sống cuộc đời mình yêu thích
người có quyền chọn lựa sao?*

*Tất cả những bình yên chỉ kịp đê`n trong một lời chào
rồi sau đó là sầm vang chớp giật
đôi bàn tay của mình vạy mà không dám buông dù nỗi đau quá nặng
sợ vê`t thương kia bỗng dừng lành lanh
người sẽ chẳng còn chi...*

*Ở trong bóng đêm, người hiện diện bã`ng một tiê`ng nói thâ`m thì
của nhịp tim từng ngày đê`u đặn
cúi gập người để thở than mà như đang nhặt nhạnh
giá có ai đó hỏi han người nê`u có thâ`y lạnh
thì hãy khóc đi!*

*Nước mă`t dấu sao cũng đủ â`m cho gương mặt này
thú â`m áp phải tự mình thă`p lửa
không có nỗi cô đơn nào nhei`u bã`ng nỗi sợ
người sẽ không còn gặp ai nữa
một người lạ hay quen...*

*Thà được biê`n cuộc đời mình thành một mũi tên
cứ lao đi mà không câ`n suy nghĩ
có thể ghim vào một trái tim hay một bức tường rồi gãy*

*cuộc đời này ít ra cũng thấy
mình xứng đáng một lần trước khi bị lãng quên!*

Không biết người còn cần ai đó hiểu đời mình?

Trong những buổi sáng BÌNH THƯỜNG

Người thức dậy trong những buổi sáng bình thường
và nhìn thấy nỗi cô đơn ở trong gương...

*Không biết bao lâu rồi năm ngay mưa đêù không làm người có
thể vui hơn*

*mỉm cười với chính mình như thói quen còn sót lại
người đã không dám nghĩ đây là cái giá của tháng ngày từng trải
con đường vẫn còn dài và người chưa muôn dừng lại
nhưng biết phải làm sao bây giờ...*

*Ở đâu đó trong trái tim người đã dựng lên một giá c mờ
rồi khóc òa như trẻ con khi biết mình đánh mất
người vẫn muôn bao dung nhưng những ngón tay cứ cà lèn từng
vết xước
chẳng ai muôn tự mình làm đau sao người vẫn luôn cô châp
với niềm tin...*

*Người thức dậy và đôi khi không còn muôn nhớ ra mình
ký ức có thể rửa trôi trên gương mặt vào mỗi buổi sáng
lãng quên là thứ mà cuộc đời này làm giới nhất
xếp sau đó là nhẫn tâm và ngoan ngác
như chưa từng lâ ý nỗi nhớ của ai...*

*Sau một đêm, người biết nỗi tiêp sẽ là một ngày dài
lại mang mình ra với phô phuờng ngoài kia để sô ng
vẽ cho mình một hình hài không quá nihil hy vọng
một hình hài mà mọi người trông ngóng
như bao người...*

*Người thức dậy trong những buổi sáng
và tự hỏi điều gì là niềm vui?*

Về MỘT GIÂY PHÚT nào đó

Về một phút giây nào đó
chúng ta cùng nghĩ về một thứ yêu thương có thể
trả giá bấy giờ cả cuộc đời...

Một thứ yêu thương mà vì nó chúng ta mới hiểu hé tí ý nghĩa của
một con người
sau rất nhiều ngày tháng để cho mình phai nhạt
từng ngoảnh mặt đi vì biết rằng không chút nào xứng đáng
một đôi lòn còn lờ y tay che mặt
không muôn ai khác nhận ra...

Chúng ta sợ rời khỏi con đường này là một ngã rẽ nào đó nhanh chóng
cứ sốt một cuộc đời mà chung quanh ai cũng cảm ơn vì mình đã
như thế
cuộc đời được gọi là bình yên bởi mọi người đã nghĩ và nhớ...
chẳng ai biết trong lòng mình có một ngọn núi cao và mỗi ngày
qua đều sạt lở
đến mình cũng không thể nhớ
mình thật ra còn sốt hay không?

Về một phút giây nào đó
chúng ta biết mình có cơ hội nhìn thấy cuộc đời mình cẩn
không phải là thứ niềm vui có thể kiêng tìm trong tâm mẩn
không phải là thứ hân hoan đến rõ ràng trong một khoảnh khắc
không phải là thứ hạnh phúc mình có thể nắm bắt
không phải là ngọn nến trong bóng đêm sẽ không bao giờ tắt
vì được sẻ chia...

Như một giấc ngủ dài, chúng ta thức dậy và biết bình minh đang
đợi ở ngoài kia
mở cửa rồi để lại phía sau một quãng đời cẩn từ bỏ
mình sẽ đứng trong ngày mưa, sẽ dang tay trong một chiêu gió...

sô`ng cuôc đời như một đứa trẻ
bâ't châ'p nhũng sóm mai...

Vê` một phút giây nào đó
chúng ta cùng nghĩ về` một thứ yêu thương mà vì nó chúng ta được
sinh ra làm người!

Năm tháng này điệu chúng ta sợ nhất KHÔNG PHẢI LÀ ĐẮNG CAY

Năm tháng này điệu chúng ta sợ nhất không phải là đắng cay
chỉ là sợ không tìm lại được một cái nắm tay...

Chúng ta nhìn tuổi thanh xuân như nhìn một đám mây
biết rõ cuộc đời mình không cách nào nắm giữ
đã có những ngày cuối cùng điên, những đêm giận dữ
lấy nước mắt của mình để so với nụ cười trong một phép thử
điệu đau đớn hơn?

*Năm tháng này điêu u chúng ta sợ nhát không phải là nỗi buồn
chỉ là sợ không có ai để mình chia sẻ nỗi cô đơn...*

*Chúng ta từng lặng im bên ô cửa nhìn mưa tuôn
với tách café và ước gì cuộc đời mình dừng lại ở khoảnh khắc đó
cái ám ở bàn tay cùng cái lạnh của mưa gió
chia yêu thương ra thành hai nửa từ một nỗi nhớ
xé nát đáy lòng...*

*Năm tháng này điêu u chúng ta sợ nhát không phải là mùa đông
chỉ là sợ đứng dưới trời nắng và không thấy nỗi bóng mình*

*Chúng ta thức suốt đêm để mong làm người đầu tiên nhìn thấy
ánh bình minh
với niềm tin đó là thời gian mà cuộc đời soi vào gương đẹp nhất
dang rộng hai tay rồi úp mặt mình vào đất
những mình có thể làm chờ non chờ một người nào đó đến
tưới niềm vui lên mỗi ngày...*

*Năm tháng này điêu u chúng ta sợ nhát không phải là một con say
chỉ là sợ mình quá bình yên trong tuổi thanh xuân này!*

Sẽ luôn có một người trong thế giới này ĐỂ LẮNG NGHE

Thế giới này có thể không thuộc về chúng ta
nhưng thế giới này sẽ luôn có một người để lắng nghe

Có một người ở đâu đó nhìn thấy được nước mắt sau những
tiếng cười xòa
và lặng im trong cái nhìn thấu hiểu
một người bình yên như tiếng chuông gió dù trong ngày mưa bão
cuộn tròn trái tim mong manh trong lớp áo
băng đôi tay...

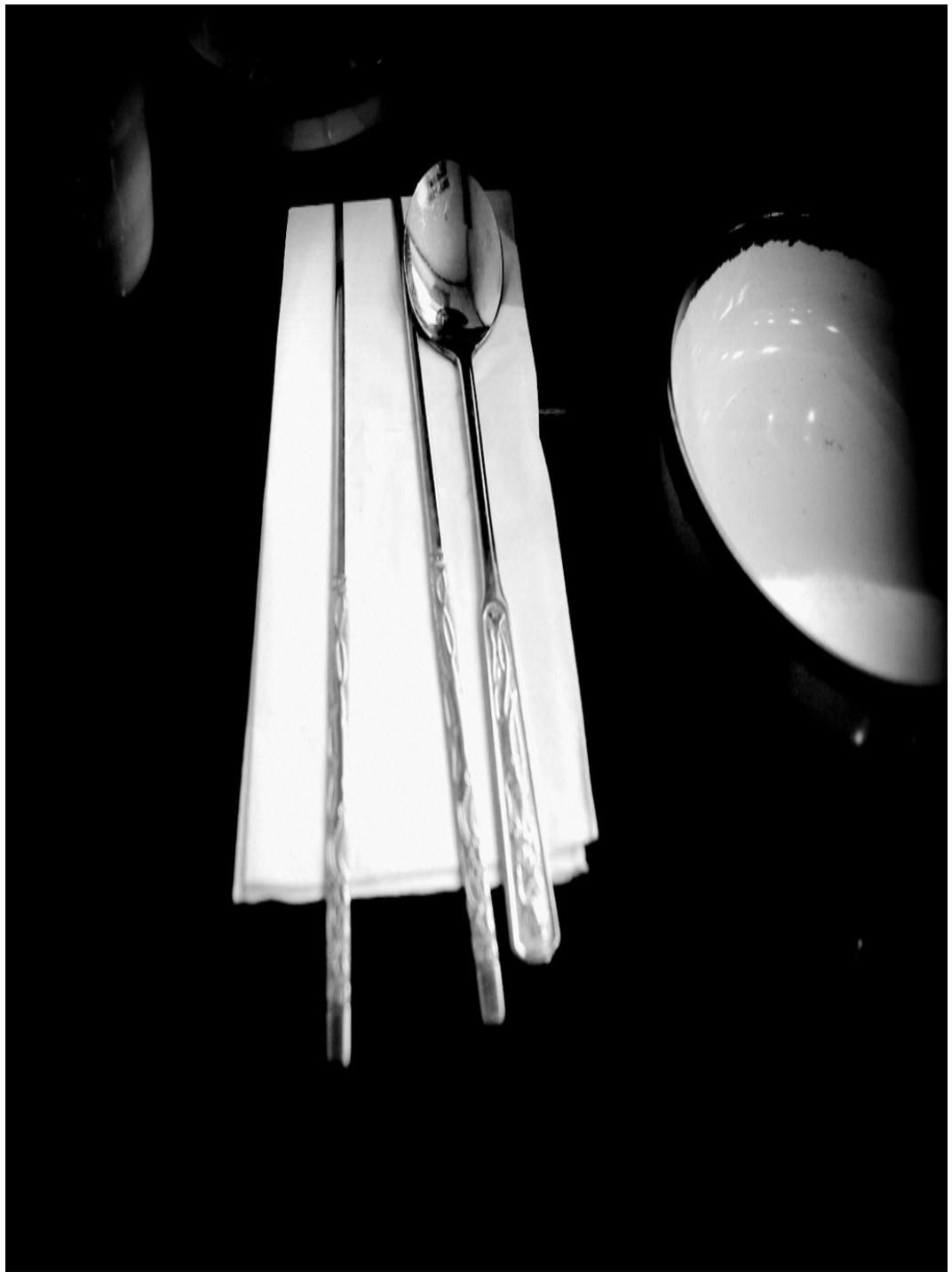
Thế giới này có thể đã có quá nhiều đau ngay
để chúng ta hoài nghi yêu thương vẫn còn nơi nào khuất lấp
một con người đeo nón bên mà không cảm chạm vào tận cùng
sâu thẳm
vẫn nhận ra đó là hơi âm
cả đời mình luôn cảm...

Một con người không phải che chắn cho chúng ta chỉ giúp chúng ta
nhận ra bản thân
sinh ra để ước mơ hay ước mơ để sinh ra sống cuộc đời mình mong
muốn
năm tay qua một quãng đời để vui hay rõ ràng cuộc chỉ là một quãng
đời chạy trốn
mình có còn là mình nếu cứ phải bước
với trống rỗng, hoang mang...

Vẫn luôn có một người trong thế giới này lắng nghe chúng ta với
tất cả những ân cảm
một người nhẫn耐 như cây non vừa đi qua con bão
sống một ngày và yêu thương một ngày mà không cảm nương náu
vào những bình yên chưa bao giờ bình yên như mình đã hiểu
từ giây phút bắt đầu...

*Sẽ luôn có một người để lắng nghe
những điều mà chúng ta chưa bao giờ nói với nhau
giới này dù chỉ
một câu...*

Một mình

*Chỉ là bày biện cho mình để vỗ về` mình vui
một chén cơm và đôi đĩa muỗng trong những đêm tối trời*

*Người ngồi`i đó nhìn thời gian trong căn phòng bê`p cứ trôi
ăn thật chậm vì không muôn lòng tâ`t tả
ở ngoài kia suô`t bao tháng ngày chậm mặt những con người xa lạ
mình sợ ră`ng đã không còn là mình nữa
dù một chút ân cát`n...*

*Trên chiê`c bàn, người lặng lẽ cười nụ cười của mong manh
không ai nói cho trái tim thiê`t tha này hiểu
că`m cúi đi đê`n một ngày mới biê`t mình còn thiê`u
những vô tâm mà ai ai cũng nhei`u như những con mưa sau ngày
bão
chỉ giỏi nhâ`t là tự mình làm đau...*

*Những bữa cơm người ăn mà không nhớ vì sao mình bắt đâ`u
như trở vê`nhà, mở cửa ra và ngồi`i xuô`ng...
rồi loay hoay với món này món kia trong một niê`m tin bận rộn
và dọn ra trên một mặt bàn thật rộng
sự trô`ng trải của lòng mình...*

*Căn bê`p này, những đêm vê`, người sợ nhâ`t là những lời cát`u xin
yêu`u đuô`i với một con người mới thâ`y mình tàn nhẫn
cứ nghĩ` mình không làm được gì ngoài việc để trái tim khóc nâ`c
với người mà mình tin là duy nhâ`t
trong cuộc đời...*

*Người cứ ăn một mình trong những ngày dài với đêm trôi
có lâ`n nêm thật cay, có khi thâ`y bình yên với vị ngọt
ở đâu đó giữa lặng im người biê`t mình đang ở tận cùng của giới hạn
biê`t nước mặ`t mình trở lạnh
lúc cát`m đũa lên...*

Chỉ là bày biện để cho mình có thể ăn cùng với nỗi cô đơn...

Rời đi

Không ai biết trước thế giới ấy sẽ còn lại hay không còn lại gì ngày chúng ta rời đi...

Thế giới của một yêu thương mà chúng ta đã nhu thâ`m mình có thể giữ trong tay

*Như một con mưa vừa tanh cuô`i cùng rô`i chúng ta cũng phải ra khỏi mái hiên này
dù bước chân có lâ`m lem bao nhiêu là bùn đâ`t
sợ thì cũng đã sợ rô`i những nỗi đau khó có thể nào đánh mâ`t
chúng ta dường như quá quen với việc gánh vác
làm niê`m vui...*

*Chúng ta rời khỏi thế giới â`y nhung không có nghĩa là sẽ hê`t le`
lo`i
chỉ là biê`t mình đủ sức để có thể sô`ng cuộc đời mình mong ước
mình sẽ đi còn hơn đứng nhìn mình chôn chân trong đau đớn
tự mình quên hê`t
những điê`u đã qua...*

*Không ai biết trước thế giới â`y sẽ còn lại gì vào ngày chúng ta đi xa
có ngoảnh nhìn cũng không nhìn thâ`y điê`u gì nữa
những hoang mang câ`n đặt xuô`ng cùng với những mảnh vỡ
cứ để lại đó
đừng quan tâm...*

*Khi chúng ta đã có quá nhiê`u ngày tháng sô`ng với lặng cảm
đê`n một ngày cứ nghỉ mình sẽ không còn có thể nói
muô`n bao dung nhưng trái tim chỉ lặng im trong bóng tô`i
cuộc đời dạy cho mình điê`u gì cũng câ`n phải đánh đổi
cả với chính bản thân...*

*Không ai biết trước thế giới â`y sẽ còn lại hay không còn lại gì
ngày chúng ta tuyệt vọng rời khỏi những ân câ`n...*

Có những ngày chỉ có ngắn mình ĐỪNG BAO GIỜ NÓI

Có những ngày chỉ cô' ngắn mình đừng bao giờ nói
đừng để ai hỏi
dù có đau đớn thế' nào...

Những ngày mà người không dám ngược nhìn bâ'u trời cao
sợ nhận ra rõ' t cuộc mình quá chùng bé nhỏ
không đủ sức đi hết tháng ngày mà không quý ngã
rõ'i mỗi sáng soi vào gương xem như xem một con người xa lạ
đang mỉm cười với mình...

Giá như ký ức con người là thứ có thể như nă'ng mỗi ngày lên
không ngày nào lưu dâ'u ngày nào hay ở lại
người không mă'c nợ ai và cũng không ai mă'c nợ người điê'u gì
đó nồng nỗi
cuộc đời không cᾶ'n những trái tim xung tội
người không cᾶ'n ai thứ tha...

Có những ngày người chỉ cô' ngắn mình bỏ đi thật xa
chỉ chân trâ'n thôi, quâ'n jeans, áo sơ mi và cứ thê' bước
bâ't châ'p ngày mai có ra sao, vui nhî'u hay đau đớn
như một đứa trẻ con thâ'y mình một ngày bỗng chạy thoát
khỏi thê' giới nhỏ nhoi...

Sẽ còn mây bao lâu người mới ra khỏi bóng tô'i đã từng ngủ vùi
khi mỗi ngày lại nhî'u thêm một lâ'n xa cách
điê'u giản đơn là mở cửa ra rõ'i để cho mình thành một con gió
lạnh
trong một bâ'u trời rộng
người sẽ thuộc về ai?

Có những ngày chỉ cô' ngắn mình đừng bao giờ nói:
- Mình mệt mỏi!
dù vẫn đang nở nụ cười...

Nửa đêm về sáng (2)

Cứ ngỡ giấc ngủ đã mang mình đi đến tận cùng của quên lãng
nhưng khi mở mắt ra mới biết
vẫn chỉ là nửa đêm về sáng...

Hơi thở này giờ chìm sâu trong ngập tràn cảm giác
của hoài nghi hóa ra không yêu thương nào bến chặt
mình bỏ rơi mình như bỏ rơi một quãng đời đã`y nước mắt
sống một phấn đời nào đó cho người khác
rõ i cứ thế đi qua...

Những nửa đêm về sáng có lấn ước mình đừng phải sinh ra
để rối nhìn thấy trái tim mình lấm lũi
không ai nói với mình rắng từ chối yêu thương mình là có tội
cho đến khi một cái nắm tay thay cho vạn lời nói
được sống lại từ đấu...

Được cười cho mình trong gương khi trời sáng hay đêm thâu
biết niếm vui có khi chỉ là đối diện nhau dù không nói gì vẫn ấm
áp
mình nhắc nhớ mình nâng niu những sẻ chia buốn vui cùng cay
đắng
tập thói quen khi nào nên quay mặt đi dù phía ấy là nắng
chọn một giấc mơ có thể nỗi niềm không đơn giản
nhưng là một giấc mơ của cuộc đời mình...

Nửa đêm vê` sáng, thức dậy và biê`t đôi tay mình nhận thức được
những chông chênh
làm sao nă`n hê`t âu lo mà mình chưa bao giờ đoán trước
chỉ câ`n tin mình sô`ng vì mình bâ`t châ`p cả đau đớn
vì mình để không phải cả đời phải chạy trô`n
khỏi những ân hận từ trái tim...

Chỉ là nửa đêm vê` sáng
mình lă`ng nghe được yêu thương â`y đang đi tìm...

Không thể che chắn hết NỖI ĐAU

*Biết là mình không thể che chấn hết nỗi đau
nhưng cũng không thể làm khác nêu quay lại từ đâu*

*Đoạn đường đó người phải đi với tâm cả những nguyện cầu
đi một mình với nụ cười không quá nghiêm túc mệt mỏi
tự nhủ với bản thân thật ra chỉ là một điều đơn giản
nhầm mệt cho một lần được quên hết
những gì vẫn còn mang theo...*

*Người không may mắn để nhìn thấy cuộc đời ai cũng có những hụt hao
mình là một trong rất nhiều thiệt thòi mà thế giới này mong
muốn
yêu thương chưa bao giờ là đáp số chính xác cho một bài toán
vậy mà ai ai cũng có sức
tìm lời giải cho trái tim mình...*

*Có những người sẽ dừng lại và từ chối bước tiếp hành trình
như một giấc mơ không ai mơ trọn vẹn
mỗi người sinh ra đều được vẽ một vạch đời trong giới hạn
người chấp nhận buông tay, người cố chấp giữ chặt
mặc kệ có ra sao...*

*Nên người cứ đi mà không bận tâm đến may mắn ở đâu đó v่าย
chào
số một cuộc đời nghĩa là cả một cuộc đời phải trả giá
không dám tin vào mình nên cũng sẽ không tin vào ai đó xa lạ
người ngăn mình có thể rời vào tận cùng của buồn bã
sợ sẽ mãi mãi cúi đầu...*

*Biết là mình không thể che chấn hết
người đêm đêm xoa tay úp vào ngực mình để còn chút hơi ấm bênh
lâu...*

Còn ai khác LẮNG NGHE MÌNH nữa
không?

Khi nhữ́ng lời nói chỉ làm cho mình có cảm giác như đang ngậm một
viên thuốc đắng
cô uốn trong nước măt
mà không cản ai khác nhận ra...

Lặng im một ngày để ngày đó trôi qua
với nhữ́ng bình yên mình biết chặc rắng là ảo giác
cô đơn đến một lúc chỉ là một điệu bình thường như mọi ngày phải
gánh vác
cười với mọi người nụ cười thật đơn giản
rõi mau chóng quên đi...

Đã có lấn muốn đứng lại, muốn giải thích, muốn thể hiện một cử
chỉ mình đang ở đây
nhưng chỉ là... nỗi buồn vô hạn
người đối diện với người nhưng trái tim nhìn về` một hướng khác
yêu thương ấy không thể san bã́ng được khoảng cách
dù là nhỏ nhoi...

Có nhữ́ng nỗi đau có thể nói ra được bã́ng lời
bã́ng vết thương mà ai ai cũng có thể nhìn thấy
có nhữ́ng nỗi đau con người ta phải che đậy
chỉ bởi mình không phải là một vì sao ở phương trời nào đấy
đêm đêm cản sáng lên...

*Ở trong bóng tối, con người ta thường mới có thể hiểu được mình
từng nét vẽ lạnh lùng lên gương mặt
nước mắt trong cuộc đời này chưa bao giờ là thứ cô đơn nhât
nụ cười của một con người khi trong lòng chỉ toàn là sỏi cát
mới là thứ le lo i tốt cùng...*

*Khi những lời nói chỉ làm cho mình có cảm giác như đang ngâm một
viên thuốc đắng
mình sẽ tự hỏi
còn cần ai khác lắng nghe mình nữa không?*

VÀO MỘT NGÀY NÀO ĐÓ trong cuộc đời

Vào một ngày nào đó trong cuộc đời
người sẽ nhận ra mình quá chùng lể loi

Không có ai để cùng khóc hay cười
để ngồi i xuô ng nhìn nhau trong lặng lẽ
choàng tay ra với khoảng không mà người từng nghĩ là đã y hoi thở
của những trái tim luôn hăm hở
được bao dung...

Vào một ngày nào đó trong cuộc đời người mới hiểu giá trị của cái
quay lưng
chỉ thâ y trong miệng mình đủ trăm ngàn vị đă ng
hóa ra cô đơn chỉ là một điê u gì đó râ t đơn giản
như khi người nă m tay lại mới biê t là không thể nă m chặt
trừ khi nă m tay một người khác
bă ng yêu thương...

Không ai nhận ra tiê ng cười cũng có thể giâ u được nỗi buô n
nên người tập cười như đã từng tập đi, tập nói
tự nhủ với bản thân rô i một ngày nào đó sẽ tới
ngày mà trái tim đã quen với bóng tô i
không câ n nữa ánh sáng lung linh...

Vào một ngày nào đó trong cuộc đời người sẽ hiểu người câ n phải
quên
thúc dậy vào buổi sớm mai và không câ n nhớ ngày hôm qua mình
đã sô ng
ký úc chỉ là một tờ lịch hé t hôm nay sẽ rời xuô ng
người sẽ thôi nhớ thương những điê u mình đã từng chạy trô n
xa lạ với nỗi đau...

Không còn ai nữa nên người cũng không thể buộc mình đê n hay ở
đâu
cứ để bước chân tự nhiên đi trong ngo ngác

cô` gă`ng như thê` nào người cũng vẫn là người không thể khác
câ`m tay mình lên và lau nước mă`t
thật giản đơn...

Vào một ngày nào đó trong cuộc đời
người mới biết yêu thương?

LÀ TRỞ VỀ NHÀ

(Dành tặng Boo xinh)

Là trở về nhà và biết ở đây là yêu thương
có những tiếng cười của bình dị đời thường

Có một người đã khóc vì mình với tất cả bao dung
một người đi qua cùng mình những đau bể
một người đón đau trong tận cùng của lặng lẽ
một người chưa bao giờ bình yên trong từng câu chuyện kể
vì mình...

Là trở về nhà và biết mình cần lầm những ân cần
của cái nầm tay nhẹ nhàng trong khuya tối
dặn với nhau nói những điều trong lòng muôn nói
đừng giữ lại, đừng giới hạn mình trong yêu thương rárt với
để thấu hiểu người kia...

Không ai biết mình có thể đi được bao xa trong ngày mai hoặc
ngày kia
nên ngôi nhà này là tất cả những gì trọn vẹn
mình sẽ ném cho nhau để gìngh không quá cay và muối không quá
mặn
che chở trong những đêm giật mình gấp ác mộng
từng đêm dài...

Là trở về nhà với nồng ấm trên vành tai
biết bao nhiêu gió mưa hay tháng ngày u ám
sẽ không sợ nữa vì ở bên cạnh là những thương yêu đủ đầy nhất
mình ở trong lòng biển sâu nên bão giông chỉ ở trên bê mặt
làm sao nói hết lời cảm ơn một con người...

Đã vì mình nên phải mang những tha thứ ở trên vai
đã vì mình mà cười mà khóc
đã vì mình mà những ngón tay đã quá chùng cực nhọc

*đã vì mình mà góp nhặt nhặt những ngày sống
vì ngôi nhà...*

Là trớ vê` một nơi mình biết mình hít thở được những thiết tha!

HÃY Ở YÊN ĐÓ

(Hãy ở yên đó
những linh hồn bé nhỏ
rồi cha mẹ sẽ để n canh bên...)

Không cần con phải hiểu vì sao cha mẹ yêu con bắng tát cả trái tim

mỗi người sinh ra đã không có quyền chọn lựa
cha mẹ cũng không chọn mà yêu thương đó cần phải như thế
dù con không còn có thể nói, cười hay đơn giản hơn là gio những ngón tay lên bày tỏ
vì một hơi âm thân quen...

Xin lỗi con, cha mẹ đã không kịp nắm lấy hơi thở cuối cùng
trong khi chúng ta là người cho con hơi thở đầu tiên bước vào thế giới
ước gì có thể nghĩ được rằng mình không phải là người có tội
rồi sẽ không sao - đó là cách cha mẹ tự nhủ khi kiệt cùng yêu đuối
mà trong tim thắt đau!

Nước mắt này ngày sau sẽ ra sao
vì những gì thuộc về con đều là ký ức
cha mẹ sẽ không quên nhưng tại sao cuộc đời lại cho phép mình tước đoạt
tại sao lại là con? tại sao lại là con? tại sao lại ngập tràn đau đớn?
ai có thể trả lời...

Hãy ở yên đó, như con vẫn đang nắm trong nôi
đợi một bài hát ru rồi con hãy ngủ
con có thể cười lúc đang mơ hoặc khóc vì đòi bú
con cứ làm tất cả những điều con muốn làm, con muốn thử...
kể cả khi cha mẹ không tin...

Cuộc đời đã từ chối cho con được lớn lên
nên con hãy cứ bé nhỏ ở nơi con để n

rõ`i một ngày không xa cha mẹ sẽ lại gâ`n con như ngày con tượng
hình

bă`ng một niê`m hạnh phúc
cha mẹ lại được con chăm sóc
bă`ng những ngày ngô...

Hãy ở yên đó, những linh hô`n còn quá nhiê`u ước mơ!

Có những ngày CHÚNG TA ĐÃ ĐI THẬT XA

Có những ngày chúng ta đã đi thật xa
không chỉ là những bước chân mà cả những yêu âu thật thà

Rời khỏi căn phòng mà thơ âu đã lớn lên với giá c ngẫu luôn mong chờ
sẽ được sống cuộc đời mình tưởng tượng
khi ở ngoài kia là những con đường xuôi ngược
chỉ mong đời mình là dòng nước
cứ thế chảy đi...

Chúng ta bỏ lại tất cả những nỗi kéo từng làm ướt hết khóc mi
để đánh cược với một quãng đời mới lạ
nơi yêu thương tính bắng những nghi ngờ hay vội vã
mỗi lần quay lưng đều chập nhận mình chỉ là chiêc lá
tự nhiên rơi trong những buổi chiều...

Không ai có trách nhiệm bao dung cho chúng ta lầm lỗi dù ít hay
nhiều
nên niềm vui sẽ song hành cùng đau đớn
có sóm mai đây vững tin nhưng cũng có đêm dài chạy trôn
cả những ngày lòng hoài mong được chêết
thật bình yên...

Có những ngày chúng ta đã đi như một cánh chim
không ngoại đâu cho một lời từ biệt

Có những ngày tim tràn ngập hối tiếc
vì tại sao mình lại được sinh ra?

Có những ngày chúng ta đã phải đi mà không một chút thiêt tha...

RỒI TRONG NƯỚC MẮT NÀY

Rồi trong nước mắt này
người sẽ ngủ thật say...

Như là cách cuộc đời thản nhiên nhìn người vật vã trong đắng cay
không mỉm cười cũng không hỏi han chia sẻ
người chỉ là một trong hàng triệu người đênh trong lặng lẽ
ai cũng có một câu chuyện kể
về đời mình...

Mỗi yêu thương đều có thể mang đênh một ân tình
có người sẽ cô quen nhưng suốt đời vẫn không thể
có người sẽ quý từng nhỏ nhoi như là hơi thở
có người sẽ ngại ngùng bày tỏ
rồi chờ đợi trong lặng im...

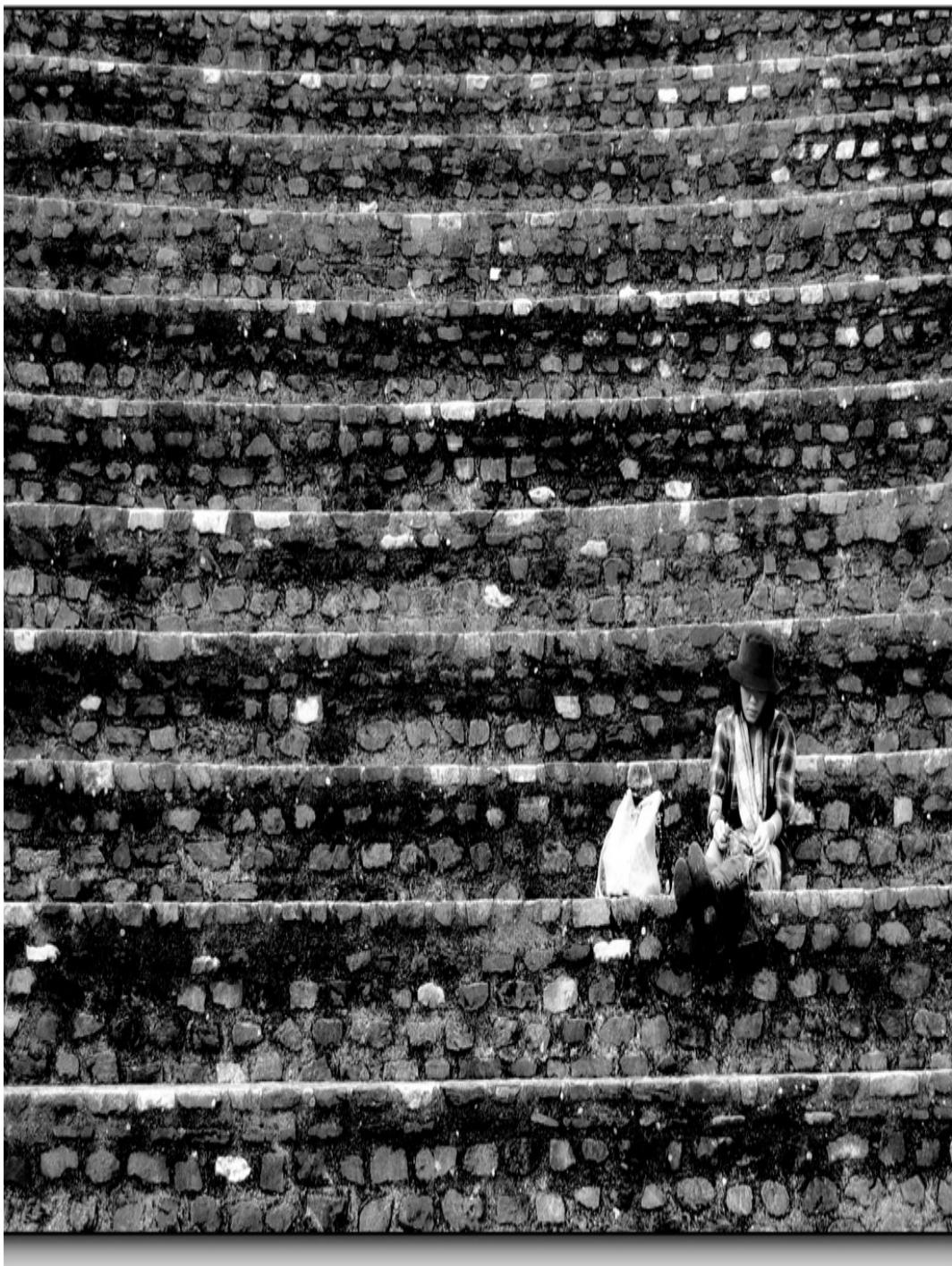
Nếu hạnh phúc là có thật người cũng đừng cô gắng đi tìm
vì nó dành cho một phần người nào đó được ngẫu nhiên lựa chọn
ngay cả với những thứ đang có trong tay chỉ để giúp mình nhận ra
mình đơn độc
gió ngoài trời có lạnh
cũng không băng trong tim...

Rồi trong nước mắt này người vĩnh viễn là bóng đêm
không mơ nữa dù thiết tha đênh bao nhiêu với ánh sáng
là vực sâu, là núi cao, là lòng người khô hạn
người từ chối cả mình trong mong muôn làm bạn
với phần còn lại của cuộc đời...

Nếu có kiếp nào đó cũng xin đừng lại một kiếp này thôi
đã quá đủ cho tháng ngày hoài vọng
người ở đây và cần đi đênh tận cùng của số phận
biết yêu thương sẽ kèm với ân hận
khi không cùng nhau ở cuối con đường...

*Rõ`i trong nướ́c mắt này
người sẽ làm người vô ơn!*

Làm lũi

*Đôi vai gâ`y như không thể gâ`y hơn
người ngô`i đó trong một không gian tràn ngập nỗi buồn*

*Đã bao lâu rồi người quên cách mình phải ngược nhìn lên
cười những nụ cười mà á`u thơ luôn gìn giữ
không muô`n đưa tay ra với ai và cũng không cầ`n ai tha thứ
người lãng quên thê`m giới
ở ngoài kia...*

*Làm cách nào để nước mă`t có thể dừng lại trong cả những giâ`c mơ
khi cô đơn ngủ vùi với chăn â`m
cứ từng đêm từng đêm người loay hoay trong những cái chớp mă`t
rõ`i trông chờ trời sáng
như chờ một niê`m tin...*

*Người ngô`i đó trong hình hài đã từ lâu lặng thinh
có những vê`t thương mang thêm cho lòng người bót tó`i
quen với những ngày dài khuvóc từ tiê`ng nói
mặc cho chung quanh thay đổi
người cứ bước đi...*

*Vì sẽ không mă`y ai hiểu trong lòng người nghĩ gì
đã trải qua bao nhiêu buồn t`đau tận cùng sâu thẳm
lâ`m lũi với những thở than lúc tự tay mình xoa tóc
đôi khi ước mình có thể khóc
khóc một cách bình yên...*

*Đôi vai gâ`y như không thể gâ`y hơn
Người ngô`i đó với ánh mă`t của một cuộc đời bình thường!*

Có những ngày...

Có những ngày chỉ muôn mình mây đi mọi cảm giác
những ngày im tiếng
trong chấn buồn...

Có những ngày mình tin thế giới này chỉ có mùa đông và mưa tuôn
mình như cành tro trọi lá
lạnh cái lạnh của cô đơn không thể mặc cả
vẫn cứ phải đi dù biết rằng con đường còn xa quá
mà mình thì không thể gục ngã
trước khi một người tìm ra...

Có những ngày mình chỉ biết đứng tựa vào một ngày nào đó vừa đi
qua
mỉm cười như thể mình đã quá chùng may mắn
ôm vào lòng những tôi tăm dù ngoài kia ngập tràn ánh nắng
mình biết mình đang sống một cuộc đời khác
ngoài cuộc đời vẫn tin...

Có những ngày phải thèa nhận mình không còn chút nào để yêu
thương
đến bản thân cũng chỉ từ nhận ra từng hơi thở
mình không thuộc về mình hay một ai đó
mình chỉ là một con gió
giữa bầu trời...

Có những ngày mình chỉ muôn cầu xin đừng lẻ loi
vì bất gặp một con người thấu hiểu
như một đứa trẻ con biết rằng mình sẽ luôn túng thiếu
những chở che mà bản thân chưa bao giờ có thể lo liệu
trong phán đời hoang mang...

Có những ngày
mình chỉ muôn n
trên bàn tay có được hơi ấm nào đó thật rõ ràng...

Cười một lần RỒI THÔI...

*Người đến đây chỉ để tìm thấy một tiếng cười
nhưng tại sao chỉ một lấn rối thôi?*

*Thế giới bao la nhưng chỉ thấy một con người
rối sau đó là tháng ngày ngơ ngác
đi như một đứa trẻ con lạc đường và tay không ngừng lau nước mắt
cứu trách mình sao có thể buông tay lúc lẽ ra cấn giữ chặt
giữa đám đông...*

*Bắng cách nào tấm mắt chỉ còn nhìn thấy tuyết mùa đông
roi từ một thế giới nào đó bên ngoài tấm với
đủ lạnh để trái tim lúc nào cũng cấn thật nhiếu chấn gối
ngay cả khi không chút nào mệt mỏi
vẫn muốn nương tựa vào bình yên...*

*Người đến trong thế giới này với một ánh nhìn thấu suốt nỗi cô
đơn
rối sau đó là bàn tay, bước chân và trí nhớ
trong những giấc ngủ thật dài có khi đã quên cả hơi thở
và trôi qua những cánh cửa
với ước mơ phía ấy là thiên đường...*

*Có thể đã rất nhiếu người sống nhưng chỉ muốn được lãng quên
như một con mua đến và đi trong một đêm vế khuya tối
không ai nhớ gì cho đến khi sáng ra nhìn hoi mưa còn trên lối
giật mình giống một vết thương trở trời đau nhói
rối lặng lẽ quay đi...*

*Đã có lấn người ngối xuống thấm thì
ngại tiếng mình nói ra sẽ làm chùng lòng ai đó*

*bao nhiêu nỗi đau nhung chỉ đôi lâ`n dám bày tỏ
tặng cho mình một cành hoa hay một cọng cỏ
cũng có khác gì nhau...*

*Người đã không thể nào quay lại từ đâ`u
không thể từ chô`i những con đường đã bước
ký ức nhiều`u hơn và lòng bàn tay găm đâ`y vê`t xưốc
quen với một ngày mới đê`n
chỉ toàn là âu lo...*

Người đê`n đây chỉ để tìm thâ`y một cuộc đợi chờ?

Đêm về khuya tối (4)

Những bước chân này theo cách nào đó đã thay cho tiếng nói
trong những đêm về khuya tối
chúng ta lặng im...

Còn một phâ`n đời mà chúng ta mă`c nợ được sô`ng đúng với chính
mình
biê`t bao ngày nhìn quanh rô`i giâ`u băn thân đi vì người khác
cười cho ai đó vui và buô`n lúc ai đó nhìn ngơ ngác
ngay cả lúc đau cũng tự trách sao lại mau nước mă`t
không dám khóc dù có tràn đâ`y dõi hòn...

Những ngón tay dính liê`n với những ngọn gió cô đơn
cứ thổi qua nhau như muôn phiê`n bâ`t tận
chúng ta lạc loài theo một giọt sương sinh ra đã uớt lạnh
không hơi â`m nào đủ sức tạo ra một yêu thương lành lặn
nê`u thiê`u một phâ`n sẻ chia...

Trong từng đêm tô`i chúng ta cứ lâ`m lũi trở vê`
muô`n được ngôi nhà ôm vào lòng trên từng ô cửa
chúng ta đã lé loi ngay từ phút giây đâ`u tiên biê`t than thở
trẻ con, lớn lên rô`i già đi trong trăm ngàn nỗi nhớ
phải mang theo...

Con đường này là một thói quen lo sợ sau đú đâ`y sẽ hư hao
có ai dám hoài nghi ră`ng mỗi sớm mai đê`u là háo hức
để trong đêm luôn tự hỏi mình - điê`u gì vẫn đang ở phía trước
nê`u sau đêm nay mình chê`t
thì đêm nay mình câ`n có ai?

Chúng ta trở vê` với một ký ức chỉ muô`n thả bay
ước mơ rõ ràng nhâ`t là được làm một trang giâ`y tră`ng
nhưng hành trình đã đi, đã qua, đã lâ`m lem mưa nă`ng
chúng ta đã trở thành một người khác
một người khác mă`t rô`i...

*Trong những đêm về khuya tối
chúng ta chỉ nhìn thấy những ngọn đèn vàng sáng lên ở một
góc khuất nào đó chúng ta chưa từng vui!*

LÀ NHỮNG NGÀY MƯA *trong chăn âm...*

*Là những ngày mưa người chỉ muôn cuộn mình trong chăn âm
đọc sách và lắng nghe đời mình lạ lẫm
không ai hiểu mình ngoài trái tim...*

*Trong chăn âm, người để cho ướt mơ chỉ lối cho đôi chân đi tìm
những biển rộng sông dài trong hoàng hôn chiêng muộn
được đi bên cạnh một người lặng im mà thầm suýt
cười thật nhuộm nhu lòng mình chưa giờ đau đớn
kể từ lúc sinh ra...*

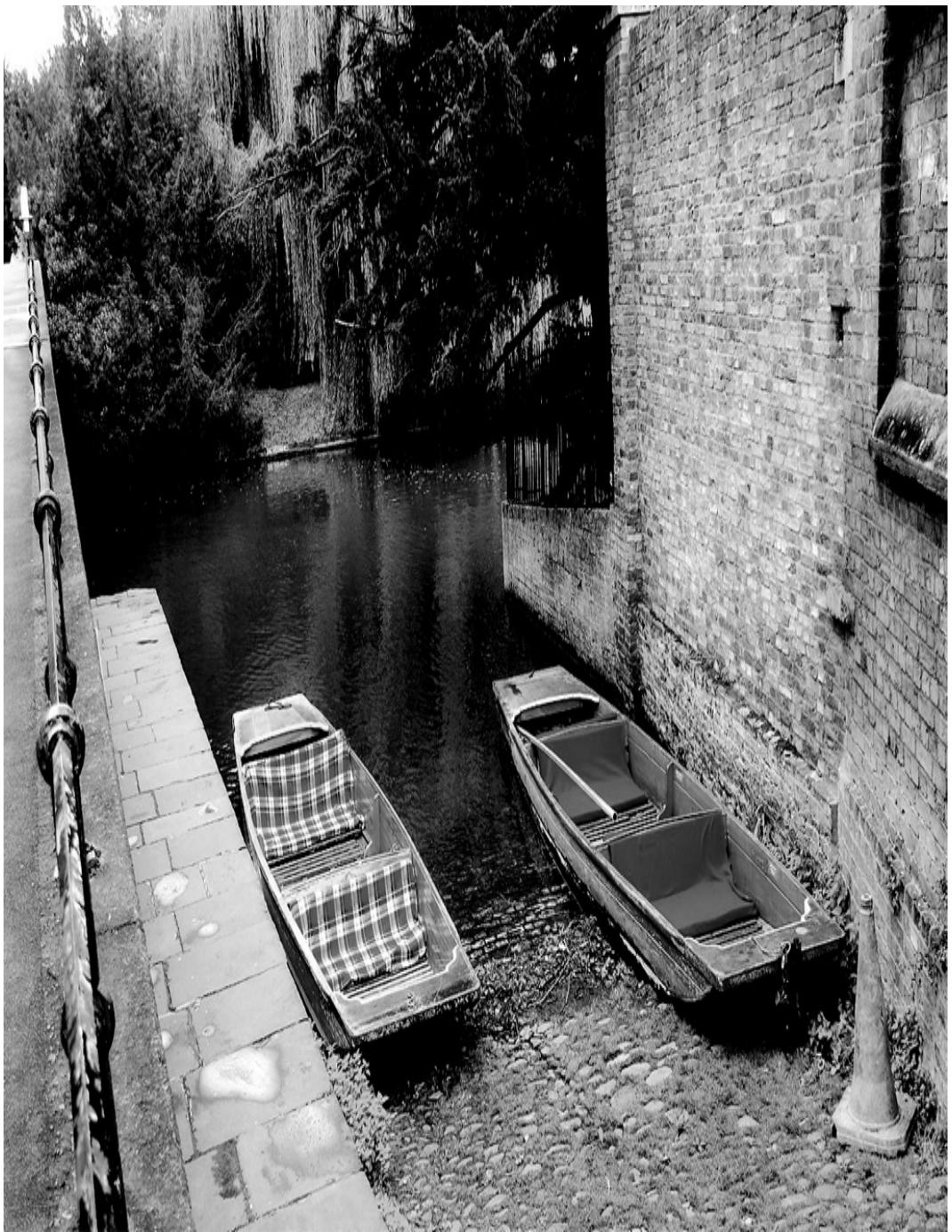
*Ở một nơi, người sẽ chải tóc suýt bôgn mùa đi qua
biết mình muôn yêu thương và chia sẻ
một người gánh vác cùng mình cả nguyên lành lẫn vụn vỡ
không đơn giản chỉ là thương nhớ
giữa hai con người...*

*Trong chăn âm, người có thể nhảm măt nghe từng tiếng mưa
rơi thật chậm xuông bàn tay mình ngửa ra trước gió
cảm nhận mình nãm được cuộc đời mình bình yên như cách mình
vẫn tin là như thế
cuộc đời mà mình không ngại bât cứ ai từ bỏ
chỉ sống vì mình vui...*

*Chỉ sống vì mình thây đó là điệu đáng để làm nhát trên đời
như thức thâu đêm rõi ngủ vùi lién sau một tia nãng đâu tiên
về đênn
mình có thể khóc có thể cười có thể lạnh lùng giá buốt
có thể tàn nhẫn với bản thân cùng cực
miễn mình đủ sức tin...*

*Là những ngày mưa người chỉ muốn cuộn mình trong chăn ấm
và sống cuộc đời mình...*

NGƯỜI Ở ĐÂU trước ngày chúng ta gặp
nhau? (3)

*Người ở đâu trước ngày chúng ta gặp nhau
trước khi cái nắp m Tay ấy bắt đầu...*

*Người đã ở đâu
trong giờ chẩn người đã mơ những giấc mơ nào
đã nhìn thấy đời mình cười vui ra sao khi hạnh phúc
đã ngồi lặng yên bao nhiêu lâu trong tháng ngày cô đơn nhất
đã vì ai mà rời nước mặn
trong từng xót xa...*

*Người đã ở đâu
sau một giây phút tình cờ trong đời mà chúng ta đã lướt qua
rồi là cả một quãng đời tít tắp mới gặp lại
người đã tin vào điều gì trong những đêm dài trống trải
đã đặt ra cho mình bao nhiêu câu hỏi
về một tình yêu...*

*Người đã ở đâu
trong những ngày mưa đặc biệt là vào những buổi chiều
đã đọc những cuốn sách nào để thay lòng mình thêm áp
đã mặc chiếc áo sơ mi nào để thay mình được là mình nhất
đã nghe được bao nhiêu bài hát
chỉ để biết lòng mình còn vui...*

*Người đã ở đâu
khi không ai còn có thể nhận ra trên gương mặt đó là nụ cười
vì đã quá lâu người trôi đi trong bình lặng
người thản nhiên trước những cái ôm thật chặt
bởi trong lòng không còn cảm giác
được gần hơn...*

*Người đã ở đâu
lúc ngồi bên những ô cửa sổ và nhìn thấy nỗi buồn
mà trái tim thì không thể nào nói
người cúi đầu thật lâu rồi sợ khi ngẩng lên mình sẽ tan thành khói
một vệt dài của nồng nỗi
và hoang mang...*

*Người đã ở đâu
trước khi sự sẻ chia â'y thâ'u hiểu được tận cùng!*

BỎ LẠI

BỎ LẠI MỘT CON NGƯỜI VÀ MỘT THẾ GIỚI ĐÃ KHÔNG CÒN VUI
NGƯỜI BUÔNG TAY TRONG CÔ ĐƠN ĐÊ NẬN CÙNG...

KHÔNG AI BIẾT Ở TRONG LÒNG CÒN BAO NHIÊU LÀ CAY ĐẮNG CHUA TÙNG
MUÔN BUÔNG XUÔI
NHỮNG CÂU NÓI TỪ NAY LẶNG IM VĨNH VIỄN
MỘT CƠ HỘI ĐỂ NGƯỜI NGOÀNH LẠI NHÌN CŨNG ĐÃ ĐẶT DẤU CHẤM HẾT
NGƯỜI KHÔNG CÒN Ở ĐÂY VÀ HỒI TIẾC
DÙ CHỈ VỚI DUY NHẤT BẢN THÂN...

CHẮNG CÓ AI SINH RA ĐỂ CHỜ ĐỢI MỘT GIÂY PHÚT NGẠI NGÂVN
NÓI VỚI MÌNH RỘT CUỘC YÊU THƯƠNG NÀO LÀ Ý NGHĨA
TÙNG NGÀY THÁNG CUỐNG ĐIỀN VỚI ƯỚC MƠ NHƯNG CHỈ DÙNG Ở ĐÓ
NGƯỜI ĐÃ KHÔNG DÁM LÀM GÌ, KHÔNG DÁM BÀY TỎ
NHẠT NHÒA VỚI CẢ DẤU VÂN TAY...

NGƯỜI ĐÃ ĐÊN TRONG CUỘC ĐỜI RỘI RA ĐI MÀ KHÔNG CÓ GIÌ ĐỔI THAY
NHƯ MỘT VIÊN SỎI NÉM VÀO MẶT HỒ RỘNG LỚN
NGƯỜI TÙNG TIN MÌNH CÓ THỂ LÀM NÊN MỘT VÒNG TRÒN NƯỚC LOANG ĐÌ
KHẮP
NHƯNG CUỐI CÙNG CHỈ LÀ MỘT GỌN SÓNG
KHÔNG ĐỦ ĐỂ GỌI TÊN...

SẼ CÓ RẤT NHIỀU NGƯỜI HOÀI NGHĨ VÀO SỰ LẶNG QUÊN
NHƯ HÔM NAY ĐƯỢC NHÌN SÂU VÀO BAO NHIÊU ĐÔI MẮT
BAO NHIÊU NGƯỜI ĐÃ KHÓC VÀ BAO NHIÊU NGƯỜI CĂN RĂNG CHO MẮT
MÁT
VÌ NGƯỜI KHÔNG CÒN Ở ĐÂY ĐỂ TIẾP NHẬN
TÙNG CHÚT MỘT BAO DUNG...

BỎ LẠI MỘT CON NGƯỜI VÀ MỘT THẾ GIỚI KHÔNG CÒN VUI
NGƯỜI BUÔNG TAY TRONG CÔ ĐƠN ĐÊ NẬN CÙNG...

Ngại ngùng (1)

*Cuối át cùng trời là ở nơi đâu
khi yêu thương đó chỉ mới lặng im để bắt đầu?*

*Có những ước mơ đẹp như một phép màu
để người này người kia mỉm cười trong giây c ngử
nê u phải nói thì sẽ nói đén bao giờ mới đủ
những yêu thương bày ra mà cứ lo đã là xưa cũ
nên cảm hứa với nhau mỗi ngày...*

*Sóng một cuộc đời bình thường với không ít điều u loay hoay
đôi khi mệt nhoài trong những lo toan nhỏ bé
cho đén lúc người này nhìn thấy người kia và lồng ngực hụt đi
một nhịp thở
tất cả ưu tư rõ rệt cuộc cũng có thể vui vì tìm ra được điểm tựa
không còn phản kháng với đắng cay...*

*Người này hiểu có những điều đã vẽ sẵn trong lòng bàn tay
những lựa chọn theo cách nào đó bất biến
người kia hiểu không đưa tay ra không có nghĩa là không chút nào
tha thiết
bình yên có khi chỉ là đứng lên tiếng
chỉ là nhìn thấy nhau...*

*Không ai dám nói trước quãng đường đó sẽ mãi bao lâu
phải dừng chân ở nơi nào để không cho mình ngoái nhìn lại
mưa ở vùng đất nào và nắng ở vùng đất nào khiến bản thân sợ
hai
rồi bước đi mặc cảm giác trống trải
đến tận cùng...*

*Cuối át cùng trời là ở nơi nào
mà người này và người kia có thể đi chung?*

Ngại ngùng (2)

*Không có lời nào được nói ra trong một thứ cảm giác vô hình
nhưng người này và người kia đều hiểu yêu thương đó đã gọi tên*

*Chắc chắn lặng im là một thứ ngôn ngữ phải học cho trái tim
học trong cô đơn và nhẫn耐
sẽ có những ngày đi xa mà lòng trống trải
khi người này không hề biết người kia đang làm gì, càng không
thể hỏi
ngoài cách nhìn trời...*

*Hạnh phúc có thể đến từ một cái nắm tay nhưng cũng có thể là
một nụ cười
được nhìn thấy nhau đủ vừa tầm áp
chọn cho mình một cách yêu không giông với thế giới này từng
biết
yêu và không sợ mình sẽ hối tiếc
vì vẫn chưa có gì thuộc về nhau...*

*Vì người này và người kia đều hiểu có quá nhiều thứ khó khăn để
bắt đầu
nên không nói ra cũng là một lời giải thích
như một người mắc kẹt cần có thời gian đứng lên nhìn về phía
trước
mất bao lâu cũng chẳng thể nào hứa được
nên sợ lắm những niềm tin...*

*Nếu được chọn thì đã là một định mệnh giản đơn
cho người này, người kia cảm ơn nhau trong ánh mắt
những gian truân cũng rárt cần để yêu thương kia chắt ngắt
vào một ngày tháng nào đó về sau sẽ biết
chờ đợi kia có ý nghĩa gì?*

*Xin đừng hỏi sao có những người khờ dại hoặc ngu si
bởi phải là người này hay người kia mới hiểu!*

*Xin đừng hỏi tại sao có những người biết rõ là tình yêu nhưng
không thể nói
bởi phải là người này hay người kia mới biết giá trị của lặng im!*

*Có những con đường chúng ta phải đi để n cuối cùng mới đủ sức
nói chuyện được với trái tim!*

RỒI SẼ QUEN

Như là cách chúng ta ngồi trong bóng tối và thắp một ngọn đèn
rồi sẽ quen...

*Chỉ có một mình mình nên không cần phải thở than
bao nhiêu nỗi đau đớn từng ngày chìm xuông
nước mắt cứ rơi mà lòng chẳng còn gì để hoảng hốt
vì đã có lanh cùu xin lỗi cho mình một viên thuốc
uống và trí nhớ thả bay...*

*Đã từng có ai khác ngồi trong bóng tối như thế này
và họ sẽ làm gì khi bước ra ánh sáng?
để mình còn biết mình không phải là người duy nhất trong cuộc
đời ngoan ngác
yêu thương khi đi đến tận cùng giới hạn
có còn là yêu thương?*

*Rồi sẽ quen với suy nghĩ mình muôn lần làm người bình thường
khóc thật to lúc đau và cười thật vui khi lòng tràn hạnh phúc
đứng cẩn răng, đứng bâu tay vào ngực
cứ huyền hoặc mình bao dung nhưng thật ra đây oán hận
từng ngày...*

*Sẽ không có ai khác yêu thương mình mà không yêu cầu đổi thay
nên tựaphael cho mình một ngọn đèn là tôi tinh thần
che chắn cho thứ niềm tin nhỏ nhoi như hạt cát
không có gì là đơn giản
hỗng chi là một cuộc đời được sinh ra...*

*Một cuộc đời mà giống gió nhẹ ướt đên mức không muốn vượt qua
để thoát gào đênen một lúc thành tiếng cười lặng lẽ
hãy cứ đi cho đến lúc quy ngã
và nói lời cảm ơn vì mình cần phải trả giá
cho chọn lựa của mình...*

Trong bóng tối, chúng ta lại bắt đầu từ nơi cần lãng quên!

Không còn là NHỮNG YÊU THƯƠNG NGƠ NGÁC

*Không còn là những yêu thương ngơ ngác được bấy lâu
người biết mình từ nay phải ra sao...*

*Đã lặng lặng bao nhiêu ngày nhìn suốt chiêu dài của đêm thâu
mơ giắc mơ cùng một tiếng cười giọng nói
người không nhìn thấy nỗi đau nhưng trái tim không thể thở nổi
đôi khi ước một lần mình sẽ làm người yêu đuối
chấp nhận được buông tay...*

*Dẫu ai có thể bấy giờ chấp nhận những người đã mang mình đến với thế giới này
nên người cần cảm ơn để rồi bước tiếp
sống một cuộc đời bình yên là thứ mà mọi người đều kỳ vọng
người cũng từng vì nó mà ngăn mình bật khóc
dù sợ hãi đến thế nào...*

*Người biết từ nay mình tự chịu trách nhiệm với mặt đất và trời cao
chỉ có thể than van với mình mà không còn ai khác
sẽ không ai vỗ về mình khi nửa đêm thức giấc
mình thương mình như thương một giọt nước mà
phải rời xuông nhưng không biết vì điều gì?*

*Người sẽ đến những đâu để trong lòng không còn những hoài nghi
nhìn thấy những con đường nào mà hoài mong vẫn còn những trọn vẹn
không tha thứ cho mình nên cũng không cần vội thương nào lành lặn
người chỉ cần biết mình đã bước ra một bên cạnh số phận
và mỉm cười...*

*Không còn những yêu thương ngơ ngác
người từ nay phải chấp nhận thiệt thòi là một phần của niềm*

vui...

TỰ MÌNH THỞ THAN (1)

Nếu mệt quá thì cũng có thể tự mình thở than với mình được mà,
phải không?
đâu có ai bắt mình phải im lặng ở trong lòng...

Mình có thể nói với mình những điều thật viễn vông
những điều ai cũng có thể làm nhưng mình không làm được
mình sẽ lây bàn tay này nặm bàn tay kia để dặn dò từng bước
nên thế này, thế này... cho con đau nặm xuôi ng
và ngủ yên!

Mình sẽ nói với trái tim mình hãy học cách làm quen
không tha thiết hay không chờ mong có khi sẽ tö t
thật ra bình yên nhất là biết mình vẫn có thể thức trong đêm và
dậy lúc trời sáng
không ai chờ mình nhưng mình vẫn nhìn vào gương rồi cười trên
đuôi măt
để bước ra ngoài kia...

Mình tha thứ cho mình lúc đang ở trong những ngày nồng đói chờ
một con mưa
nỗi đói chờ của một người ngồi trong bóng tối
biết là sẽ có một điều gì đó sẽ tới
nhưng khi nào và như thế nào... thì là cả ngàn câu hỏi
mình chẳng thể trả lời!

Rồi mình phải khuyên mình đừng e ngại lẻ loi
đâu phải con đường nào cũng cần một đích đê n
mình có thể đi một mình mà vẫn hạnh phúc
có những người sinh ra đã vẹn toàn mong ước
có một ít người...

Nên mình cần chắc chắn mình không hề nhỏ nhoi
mình chưa bao giờ là điều gì đó nghiệt ngã
sô phận công bằng với mình chỉ là không phải lúc nào cũng như

*thê
mình từng là đứa trẻ
và đây là hành trình để lớn khôn...*

*Nếu mệt quá thì cũng có thể tự mình thở than với mình được mà,
phải vậy không?*

Tự mình THỞ THAN (2)

Mình đang ở trong những ngày gió bấc
những ngày mà thấy mình như một nhánh xương rô`ng đi tìm
những đô`i cát
nhưng chỉ thấy sông sâu...

Không ai nói với mình câ`n phải đi bao lâu
những bình minh rô`i hoàng hôn đã qua cùng đêm tô`i
mình nhìn thấy sao trời và nghĩ là sao trời chỉ lô`i
song rô`t cuộc có bao nhiêu triệu người trên thế` gian này ngược
mă`t lên để hỏi
cùng một con đường?

Mình đang ở trong những ngày tháng cười nhạt với cô đơn
biê`t phía sau vai là một khoảng không dài hun hút
không có ai đuổi theo mình hỏi thăm hay cùng nhau chạy trô`n
nên bước nhanh hay bước chậm
cũng chỉ là một bước chân?

Có đôi khi mình ngô`i xuô`ng và giả bộ phân vân
mà thật ra chỉ là quá mệt khi đứng lên nhìn quanh trong tâ`m mă`t
mình nợ những người sinh ra mình một cái ơn đơn giản
sô`ng một cuộc đời đừng để ai lo lă`ng
sao vẫn không thể nào?

Mình đã đi như một đứa trẻ nhìn thấy hình ảnh trong đời của giâ`c
chiêm bao
nhưng không được bao xa vì chỉ là ảo ảnh
đứa trẻ đó đã mă`t đi một thứ tiê`ng cười bắn nă`m sâu trong
tim nhâ`t
mă`t đi một thứ râ`t đơn giản
để tạo nên một con người?

Mình đang ở trong những ngày
những ngày mà mình cảm giác cuộc đời này không còn gì để vui?

ĐỨNG bước qua

Đứng bước qua
phía này chỉ toàn là cay đắng và xót xa...

Chỉ cần đứng lại ở đó như mùa thu đứng lại trước một ngày gió rét
cả t da
chúng ta đã quá mong manh để cần thêm nồng nỗi
ai cũng muôn được vui, ai cũng cần mong mình bày tỏ tiếng nói
dù là trong kiệt cùng yêu thương
vẫn cần lời thở than...

Ở phía này không có gì đâu ngoài những đêm trăng với những thói quen
nhìn trời sao và xin ước mơ vẫn còn ở đâu đó
con người sợ nhất không phải là cô đơn mà là làm một hạt mưa nhỏ
rơi trong một ngày tết tẩy
mà mắt đã t không nhớ đã gặp chưa...

Đứng bước qua
ngay cả khi người biết mình có thể trả giá đén từng phút từng giờ
bao nhiêu con đường tại sao phải chọn con đường này để bước
mỉm cười bình yên có phải là tốt hơn gào thét
nếu cuộc đời không cho may mắn theo cách mình mong
muôn
thì dành lặng im?...

Chúng ta từng nhìn thấy nhau ở khoảng cách của ngày đênn đêm
còn từ đêm đênn ngày thì xin đừng bước qua dù là mưa hay nắng
có khóc hay cười cũng cô giữ trong lòng như một giọt đắng
rồi một ngày sẽ quên hết
như chưa từng gọi tên...

Nhưng nếu một lần chập nhận tâm cả để bước qua
người có tin...

*Chỉ là một lần trong đời ĐƯỢC NGỒI
ĐỐI DIỆN NHAU*

*Chỉ là một lâ`n trong đời được ngô`i đô`i diện nhau
rô`i mây có xanh hay tră`ng hãy cứ bay qua đâ`u...*

*Người đã chờ như từng chờ tuyê`t rơi bên ngoài khung cửa giữa đêm
thâu
mà biê`t ră`ng ngàn khuya nǚa vẫn trời sao noi â`y
mình lớn khôn nhưng lòng thật ra chỉ đâ`y trẻ dại
không có yêu thương nào là yêu thương mãi mãi
dù là đê`n từ ai...*

*Chúng ta sẽ bă`t đâ`u câu chuyện bă`ng cách nhìn nhau thật lâu và
dài
những tiê`ng cười tự nhiên như con gió
không phải ai cũng đủ niê`m tin để yêu thương một ai đó
mà một cái chạm tay cũng chập chùng gian khó
phải đi qua...*

*Sẽ nói vê` những điê`u không có ai khác hiểu ngoài chúng ta
như thế sô`ng cuộc đời này chỉ đợi gặp nhau và chia sẻ
mỗi người một con đường nhưng chúng ta đã bước đi trong một
quãng đời nào đó thật khẽ
vì biê`t mình không thể
chô`i từ một nhịp tim...*

*Có thể sẽ râ`t đau đê`n mức người phải dừng lại tâ`t cả mọi giác
quan
khi thế` giới này buộc chúng ta phải trả giá
nhưng còn hơn là thâ`y mình trôi đi trong một biển người xa lạ
cuộc này buô`n quá
mà người thì không thể vui...*

*Nên chỉ câ`n là một lâ`n trong đời được ngô`i đô`i diện nhau
chúng ta sẽ bâ`t châ`p hê`t mọi lý lẽ con người!*

Chỉ còn là MỘT PHẦN CỦA MÌNH trong cuộc đời

*Biết mình chỉ còn là một phần của mình ngày chưa đau nhói
ngày trong lòng chỉ có một câu hỏi:*

- Mình sẽ gặp được ai?

*Chỉ còn là một phần của mình ngồi i trong góc quán café tuổi hai
mươi*

*lòng tràn ngập mưa nắng
có thể vui vì một ánh nhìn và buồn vì một người xa lạ ngoảnh mặt
niềm tin đôi khi rách đơn giản*

- ngày mai mình phải đi?

*Những giấc mơ chưa bao giờ lâm lem chút hoài nghi
điều sợ nhất là thây bình yên ngày nào cũng đê
thỉnh thoảng nấm chặt tay để biết mình không cần ai đưa tiễn
người với người sinh ra sao toàn là hối tiếc
- hay thà đừng gặp nhau?*

*Mỗi một quãng đời cứ mãi đi từng chút từng chút những ngày
lặng sâu*

*sông dânn quen như những viên đá tan trong ly tách
đôi khi ảo tưởng mình là một nhân vật trong cuốn sách
số mệnh đã được một người nào đó viết*

- mình vốn không phải học nghĩ suy?

*Có những con đường ngườiழn một lần được mặc quần jeans
và áo sơ mi*

*rồi thả trôi mình trong chiêu gió
bất kể là ai quan tâm không thì người cũng có thể làm một chiếc lá
nếu một ngày nào buồn quá
- sẽ tự mình rơi?...*

- Tại sao mình chỉ còn là một phần của mình sau ngày chào đời?

Có lạnh không?

Bên ngoài những chiếc áo và khăn len là mùa đông
người có lạnh không?

Những con mưa đã từng đi qua giây c ngủ lúc nửa đêm
để lại một khung cửa trong tim chờ trời sáng
người chưa bao giờ ngừng ước mơ số ng một cuộc đời đơn giản
một cuộc đời ít cả tiếng cười lẫn nước mắt
dù buồn hay vui...

Sẽ có khi đứng ở đâu đó mà chỉ muôn nham mả t để nhìn mọi
người
nghe thứ ngôn ngữ ở bên kia lời nói
tranh nhau số ng và không bao giờ nghĩ mình có thể lạc lõi
cho đến một ngày cô đơn ở cùng với bóng tối
mỗi biệt mình không thể nắm chặt tay...

Đã bao nhiêu lâu người ảo tưởng về những yêu thương được lấp
đậy
cứ nghĩ lòng mình đã vui là như thế
như những ngày dài không thay bát cứ điều gì nhưng nhớ
ký ức dừng lại ở đâu đó
với tất cả mọi giác quan...

Không phải mùa đông nào cũng đủ sức mạnh để đóng băng
từ cỏ cây cho đến lòng người bụi bám
người nhiều u khi còn chẳng muốn tin người đã đến
trong cuộc đời phán nhiều là hối tiếc
mà bản năng đã có lúc bất đắc...

Bên ngoài những cảm giác đau đớn
người có thể chịu lạnh được bao lâu?

Sau những TIẾNG NÓI, NỤ CƯỜI

(Sau những tiếng nói, nụ cười là một con người của riêng đơn côi)

Vì đã biết không ai mong chờ cả cuộc đời mình sẽ vui
những giặc mơ ngày ngày vẫn trả giá
gặp được bao nhiêu người mà đám đông nào cũng xa lạ
không dám nhận mình đang đau hay bình yên dù ngàn lâ`n muô`n
thê`
chỉ là vừa đủ bao dung...

Đứng trong năm tháng này người phải tung đô`ng xu lên
rồi quay đi không cần biêt sâ`p ngửa
chỉ là một thói quen của con người khi đang trong thương nhớ

bởi trong lòng luôn luôn có một kẽ hở
cho niềm tin...

Có quãng đời cô' ghi nhớ mọi điều' u, có quãng đời đã`n vật bă' t
mình phải quên
người nhei' u khi chỉ là một con mua lâ`m lũi
làm uốt tâ' t cả mọi người để sẻ chia phâ`n yê' u đuô' i
và giữ lại cho riêng mình một câu hỏi:
- Người không sợ cô đơn?

Người chỉ sợ không còn thâ' y nhei' m vui trên gương mặt mình ở
trong gương
trong những đêm dài cuộn mình theo hơi thở
mỗi một vì sao ở ngoài kia là một linh hô`n của nỗi nhớ
người có còn linh hô`n nào cho điê`u đó
khi lòng đâ`y những hoang mang!...

Sau những tiê' ng nói, nụ cười là một con người của bình an?

Sao không có ai đó nói với người về NHỮNG NỖI ĐAU

Sao không có ai đó nói với người về` những nỗi đau tận cùng
rõ`i một cái nă`m tay sẽ xóa hé`t cả quãng đời mệt mỏi với yêu
thương

Người đã đi được bao xa trong thế` giới người hă`ng tin
mà thật ra chỉ đâ`y những ảo tưởng
ai cũng nghĩ hiểu được người lúc đang cười lẩn quay đi đau đớn
ai cũng cho ră`ng mình đang bao dung để người được sô`ng
ai cũng nhìn người như nhìn một nỗi mặc cảm
của cuộc đời ngoài kia...

Người không là gì nhưng người vẫn có giá trị hơn một con mua
chỉ đủ ô`n ào trong thoáng chô`c
có thể cay nghiệt bao nhiêu lâ`n thì trong trái tim â`y vẫn là
khoảng không câ`n che lâ`p
như một bức tường rêu ngang tàng giữa tháng ngày nă`ng gă`t
rõ`i ngoan hiê`n lúc mây xám vê` qua...

Đôi khi những giâ`c mơ kể câu chuyện mà ở đó người ở trong một
căn nhà
sô`ng cuộc đời thật bình yên như một thư ly tách
bình yên đê`n mức không câ`n ai chạm vào mà vẫn thâ`y mình
đâ`y cảm xúc
dù năm tháng có dài bao nhiêu bên ngoài tủ kính
vẫn nghĩ lòng mình vui...

Nhưng cuộc đời này râ`t râ`t khác những giâ`c mơ xa xôi
chỉ có người thâ`y thương cho mình nhâ`t
sau những giâ`c ngủ thật dài rõ`i mở mă`t ra biê`t ră`ng phải câ`n
sô`ng tiê`p
người dù có muô`n hay không cũng không thể nào như một giọt
suong sóm
sô`ng và chê`t từng giờ...

*Sao không có ai đó nói với người về những nỗi đau
là không kể t thúc bao giờ?*

Dù sau ngày tháng này chúng ta có trở
thành ra sao

Dù sau ngày tháng này chúng ta có trở thành ra sao
thì cô đơn ây cũng đã bãt đầu...

Có những yêu thương chỉ là phép thử cho một nỗi đau
mà con người ta ngày ngày lẩn tránh
cứ nghĩ mình sẽ vui khi đủ chán cho một ngày trở lạnh
nhưng trái tim có đãp bao nhiêu âm êm cũng đã không còn
nguyên vẹn
với cuộc đời...

Đã thử hỏi chúng ta sống có gì vui
khi những giấc mơ chênh dấn theo năm tháng
chúng ta cười thật nheo nhưng chỉ là để quên đi nỗi nhớ mà t
dường như ai cũng đang sống giùm cho người khác
và không mấy ai nhận ra?

Mỗi một con đường đều có riêng những giông bão xót xa
chúng ta có cô gái ngây dại bao nhiêu vẫn không thể biết trước
trên bàn tay này chỉ là những đường vân tay từ vô thức
không còn gì là chắc chắn
từ phía con người...

Sẽ là tận cùng rõ i người sẽ lại tin mình hết le loi
như một vòng lặp kéo dài đến vô tận
chúng ta liệu có đủ thời gian cho kiếp này để yêu thương và hờn
giận
hay chỉ là trả nợ được phần nào đó của định mệnh
thuộc về giây phút trước khi mình chào đời...

Dù sau ngày tháng này chúng ta có trở thành ra sao
thì cô đơn ây cũng đã đậm chói...

Một giây phút

Một giây phút mà cả cuộc đời này có thể người không tin được
xa lì với một thứ yêu thương đã ngỡ là vĩnh viễn
khi đã i diện nhau...

Không còn một chút day dứt nào giô ng như từng có một nỗi đau
cứa một đường từ trái tim lên ánh mă t
cứ nghĩ mình sẽ mang theo đáy lòng một hạt cát
ngày qua ngày ngơ ngác...
đê n cuô i đời...

Chẳng thể nghĩ sẽ có một giây phút không biê t nên gọi là niê m vui
cười thản nhiên với con người là đại dương ngày đó
điê u duy nhâ t ở trong lòng thật sự muô n bày tỏ
- tại sao đê n cuô i cùng mọi thứ đê u chỉ như con gió
cứ thê rô i đi qua...

Năm tháng â y của người không thể lâ y lại và cũng đã ở quá xa
yêu thương lớn lên để trở thành chai sạn
có những giâ c mơ hôm nay bình yên nhưng ngày mai sẽ khác
đôi khi được làm người mă t mát
lại dễ chịu vô cùng...

Vì chẳng cần phải gô ng gánh những câu nói bao dung
làm một người bình thường có tiê ng cười và nước mă t
đâu phải lúc nào trong cuộc đời mình cũng là người tô t
thậm chí có tình với đôi đê u độc ác
người đã từng...

Một giây phút người thâ y mình với yêu thương â y lạnh lùng!...

Bên thèm nhà

Chỉ một bước chân để đưa người đi xa
rời khỏi thế` m nhà

Rời khỏi những năm tháng được bao bọc trong từng thiê` t tha
nhìn những ngày nă` ng ngày mưa dâ` y ngờ ngác
lòng chỉ lo toan vui nhiê` u hay vui ít
những bữa cơm ăn với sự trách hòn quen thuộc
không như thê` giới ở ngoài kia...

Người chán ghét bình yên của những khung cửa thuộc về` ngày xưa
cứ hình dung mình ở trong gió bão
có thể đau râ` t nhiê` u nhưng biê` t trái tim không nhò ai nương náu
khi không còn ai khác thâ` u hiểu
người mới thật sự lớn lên?

Chỉ một bước chân người rời khỏi thế` m nhà như một mũi tên
biê` n mình thành những buô` n vui không báo trước
không chỉ sợ mình cô đơn mà còn sợ mình sẽ chạy trô` n
cuộc đời chưa bao giờ dễ đoán
dù có nă` m chặt trong tay...

Nhưng rời khỏi thế` m nhà người mới hiểu được như thê` nào là
đă` ng cay
khóc thì dễ dàng hơn tiê` ng cười hạnh phúc
đê` n một cái nă` m tay cũng có thể đưa người từ vực sâu trở lại mặt
đâ` t
hay một lâ` n quay lưng để biê` t mình mâ` t hê` t
những gì đã từng vui...

Rời khỏi thế` m nhà này
người mới được sô` ng đúng nghĩa cuộc đời!

Như một TIẾNG CHUÔNG GIÓ được rung lên

Như một chiếc chuông gió treo lên ở một mái hiên nhà nào đó
chúng ta chờ một duyên may...

Một chiếc chuông gió đơn sơ giữa mưa nắng của bấu trời này
được sinh ra cho những niếm vui bé mọn
có khi chỉ ao ước được lãng quên, được cuộc đời bỏ sót
không cầ́n ai nhắc đến
ngoài những con gió vế qua...

Dưới mái hiên nhà nào đó, chiếc chuông gió nhìn những tháng
ngày bỏ mình đi thật xa
như một đứa trẻ con lớn lên và biết rắng cuộc đời quá nhiếu cay
đắng
nên không dám bon chen hay học đòi sâu sắc
chỉ rung lên những thanh âm trong vắt
hoặc những thanh âm ngo ngác
tùy vào lòng người...

Chiếc chuông gió thường được treo lên quá tấm với của những nụ
cười
khoảng cách mà có khi cả đời chúng ta chỉ mong mình chạm tới
cái nét cười của một người có thể làm cho một người yếu đuối
người sống vì niếm tin nhưng người cũng chết vì một câu nói
- không phải ở cuộc đời này!

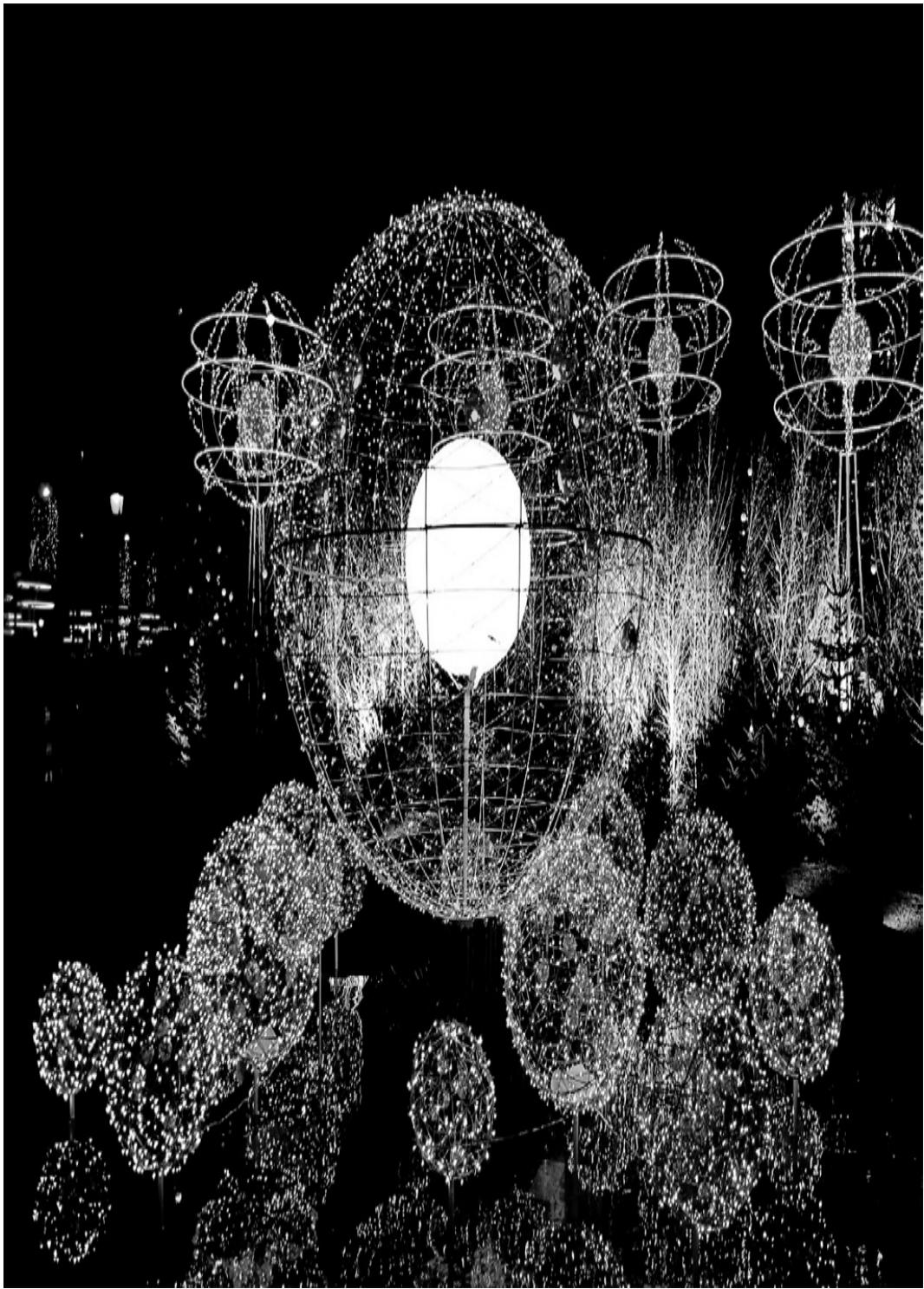
Bao nhiêu mơ ước lớn lao xin dành hết cho thế giới của mọi người
quanh đây
rõ i đừng bắt ai khác sống cuộc đời mà mình mong muốn
những con gió chưa giờ sống cuộc đời chạy trốn
những con mưa cũng cứ roi từ bấu trời roi xuống
không ai vội vàng hơn...

*Khi một chiếc chuông gió được treo lên ở một mái hiên chật kín nỗi
buồn*

*sẽ leng keng từng giắc mơ ám cúng
mỗi ngày đi qua là một ngày trái tim rời xa một phắt giá buồn
những tiếng chuông gió theo cách nào đó sẽ nói hé t
từng yêu thương...*

*Như một tiếng chuông gió được rung lên
chúng ta chờ tìm thấy một linh hồn...*

*Đó mùa Giáng sinh CÒN LẠI CHÚT
HƠI ẨM*

*Sẽ phải mây bao lâu để đi hết mùa Giáng sinh này
đi một mình với những loay hoay...*

Những thanh âm ở ngoài kia cứ vang lên từng ngày
lặp lại từng chuỗi dài của thương nhớ
cuộc sống vẫn trôi đi dù có qua bao nhiêu vụn vỡ
người chỉ là một phần không khác gì con gió
giữa bầu trời...

Khi năm được một thứ gì đó người chưa bao giờ nghĩ đến một lần
sẽ đánh rơi
chỉ thấy mình cười trong từng khoảnh khắc
những ngọn đèn sáng lên không phải để cho người ta thấy mình
vào lúc tắt
yêu thương sinh ra không phải để trái tim ngoảnh mặt
như chưa hề đập nhịp cùng nhau...

Mùa Giáng sinh này hay những mùa Giáng sinh sau
người lớn lên và lòng tin bé nhỏ lại
đến ký ức cũng chẳng nào giữ trong đầu mình mãi mãi
rồi sẽ đến một ngày người không còn bỏ chạy
vì đã quen...

Hơi lạnh bắt đầu trên những nếp áo và khăn
nhưng người sợ mình đã thôi biết mình cần che chắn
tuyệt vọng nhất của yêu thương là làm nỗi đau lành lặn
trở thành một mặt hố phảng lặng
sau tháng ngày bão lême...

Sẽ có lẻ loi trong những thứ hạnh phúc vô hình
người còn giữ cho mình chút bao dung sau nỗi mất
để nghe một tiếng chuông ngân từ đêm vẫn mỉm cười với đêm
trăng
một nguyện cầu dành riêng cho cay đắng
đừng làm người quá nhẫn tâm...

Để mùa Giáng sinh có buồn hay vui đều còn lại chút hơi ấm ở
trong lòng!

Những buổi sáng NGƯỜI NHÌN MÌNH Ở trước gương

Những buổi sáng người nhìn mình ở trước gương
nhìn như nhìn một cuộc đời thật bình thường...

Một cuộc đời từng nghĩ về nỗi ngã mà vẫn luôn ở trong tim
dù ngoài kia tuyệt ngập tràn buồn tẻ giá
tin rằng ở đâu đó sẽ có một người chờ được nắm tay để tạm biệt
một quãng đường xa lạ
một người có thể hiểu được tất cả
từng buồn vui...

Những buổi sáng người nhìn mình với một nụ cười
khi ở trong gương là biết bao điều ước mơ
Ấu thơ ấy đã vun xới cho một ngày nào đó khôn lón
nhưng một ngày nào đó giờ là một ngày không còn gì khao khát
biết làm sao...

Người xanh tay áo, vuốt tóc rồi tự nói với mình một câu chào
dù lát nữa đây có gặp ai nói với ai cũng không cần với vẫn
chọn cho mình một yêu thương và quên đi những mặc cả
chỉ yêu thương bản thân và đừng cho đi nhiều quá
rồi đón đau...

Những buổi sáng sẽ khiênn người hay nhớ những đêm thâu
cứ mơ một sớm mai trái tim mình thức dậy
không nói không cười nhưng bình yên ấy đã tìm thấy
một con người ở cạnh bên che đi nỗi sợ hãi
vẫn hăng mang...

Những buổi sáng người nhìn mình ở trước gương
nhìn như nhìn một yêu dấu đã không còn...

Con xin lỗi

*Con xin lỗi
vì có lẽ hé t kiê p này con cũng không thể trả nổi
những âu lo từ ngày con chào đời...*

Những đau đớn con trải qua cho mình, con biế́t chỉ là hạt cát nhỏ
nhoi
mà đã lấy đi bao nhiêu là nước mắt
con oán hận mình nhưng quên đi ở đâu đó còn yêu thương chờ được
nắm chặt
con cứ nghĩ mình đang phải ngơ ngác
giữa cuộc đời...

Có lẽ trong kiếp này con chỉ ước được sống cho mình mà thôi
một sinh mệnh mà khi sinh ra con từng hoài nghi chỉ là con gió
không tin vào đâu và không tin vào ai trong bấu trời quá nhiếu
đổ vỡ
con từng cấu xin mình làm ơn chỉ cấn cho con giữ lại được hơi thở
trong tháng ngày tựa vào hoang mang...

Con đã ghét mình, đã chán ghét mình khi nhìn thấy đời mình cháy
theo một ngón nến tàn
giúp ánh sáng cho bóng tối nhưng không giúp được gì cho trái tim
mình thắp sáng
nên con đã giật mình khi có một người đưa tay ra và che chắn
con hiểu mình cấn ích kỷ với cuộc đời để còn biế́t thương mình
nhiếu nhất
vì mình mà vui...

Con xin lỗi vì năm tháng con được làm người
chỉ nhìn thấy buốn vui của mình hon tất cả
những nửa đêm con vế đếu sót lại trong lòng vết thương hay sỏi
đá
con biế́t đôi khi mình đã đi xa quá
để có thể quay vế...

Con xin lỗi
vì có lẽ hết kiếp này con cũng không thể trả hết được
dù chỉ một hơi ấm của ngày bé thơ...

LÀ TIẾNG KHÓC ĐẦU TIÊN

Là tiếng khóc đầu tiên đưa con đến trong cuộc đời
tiếng khóc của lẻ loi...

Ai cũng tin hạnh phúc ở trên từng ánh măt rạng ngời
con như một giâc mơ được nhìn thây giữa đời thật
những ngón tay khua lên cho yêu thương xung quanh cảm nhận
băt đầu một hành trình đi tìm sự lành lặn
cho trái tim...

Ngày sẽ ngắn và đêm sẽ dài đến hé t vòng hõi sinh
cô đơn nihil như mùa mưa vêđê n
một lúc nào đó trong cuộc đời con đứng yên là đã ra quyết định
nước măt giờ chẳng khác gì hơi lạnh
trên gương mặt con phải cưu mang...

Con lớn lên từng ngày từng giờ với những vết thương
mỗi lần vui đêu biêt rãng mai kia sẽ măt mát
không ai có thể thương con bắng con thương mình nhât
bản năng con người hâu hé t là đầu cát
nên đứng câu xin...

Con được sinh ra để học cách trở lại trong ký ức yên bình
như nơi mà con đã hoài thai từ một nhịp đập
sẽ có những người không vì lẽ gì vẫn oán ghét con vì cách con sông
cuộc đời này đủ rộng
để chia hé t những đón đau...

Tiếng khóc đầu tiên của con
đã như một tiếng kinh cầu...